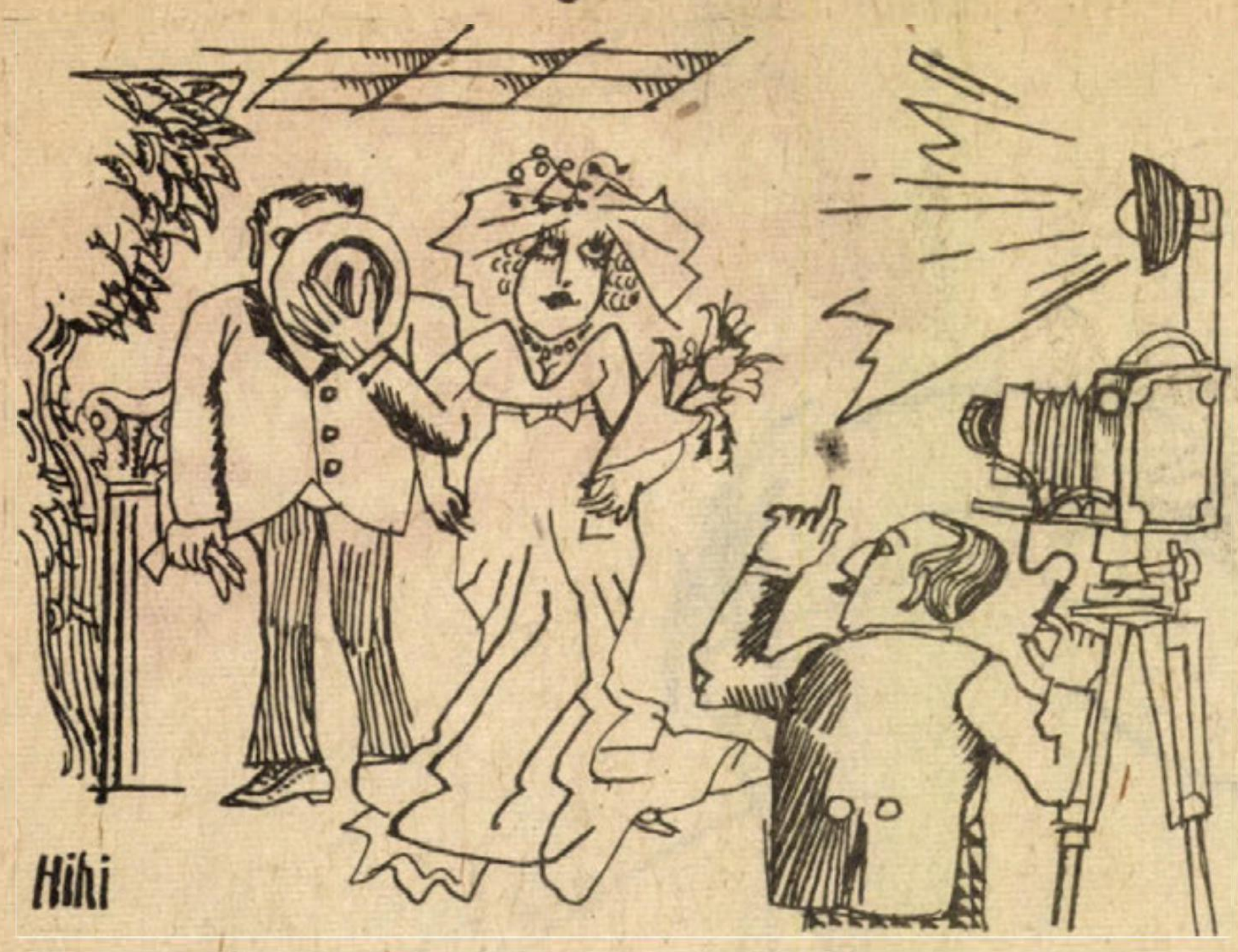
XXII. évfolyam 43. szám · Ára: 1 forint · 1966. október 27

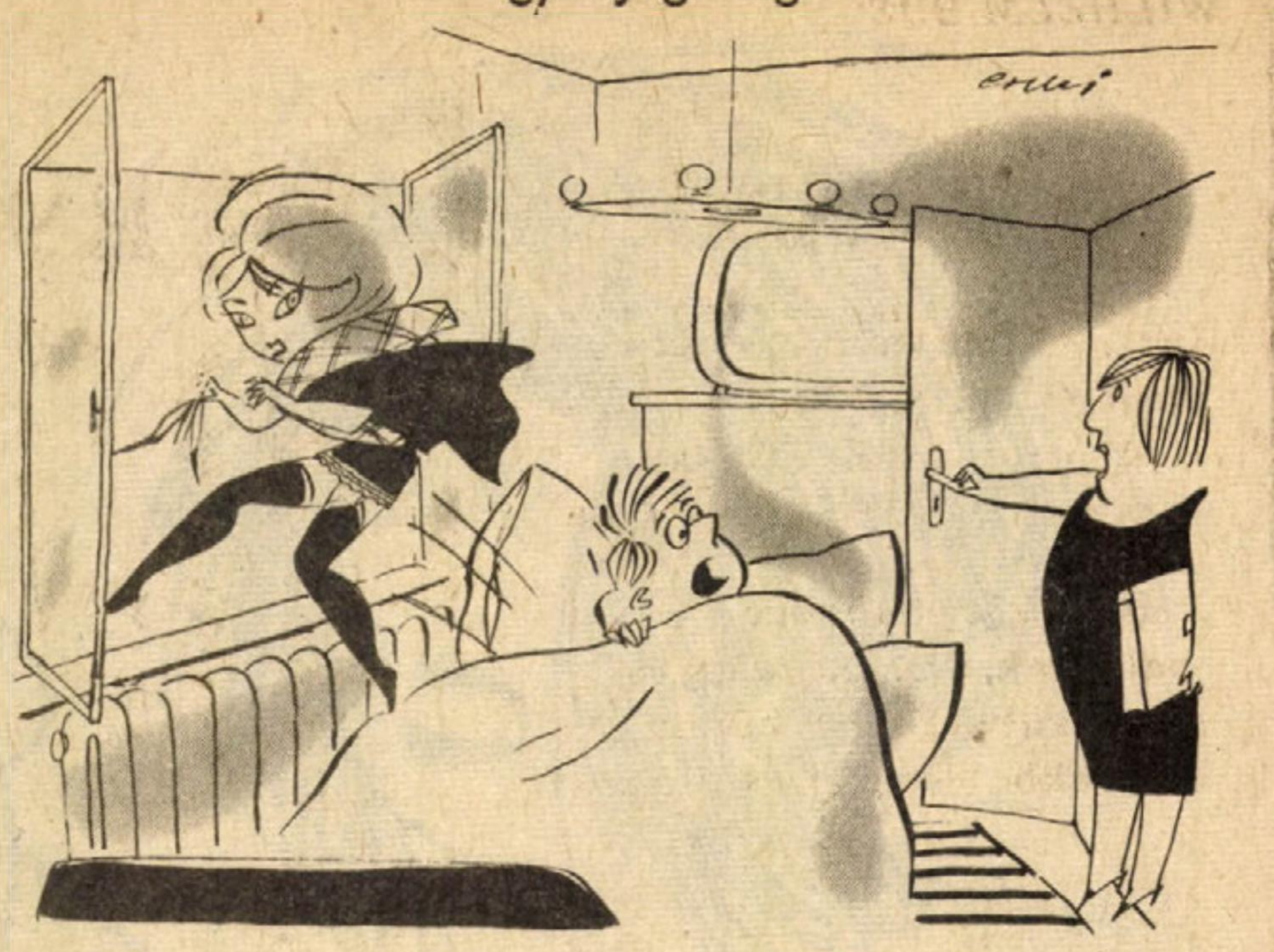
Sajdik Ferenc rajza

— Nem tudom, mi bajom lehet, doktor úr... Engem hizlal az üzemi koszt...

A bigámista

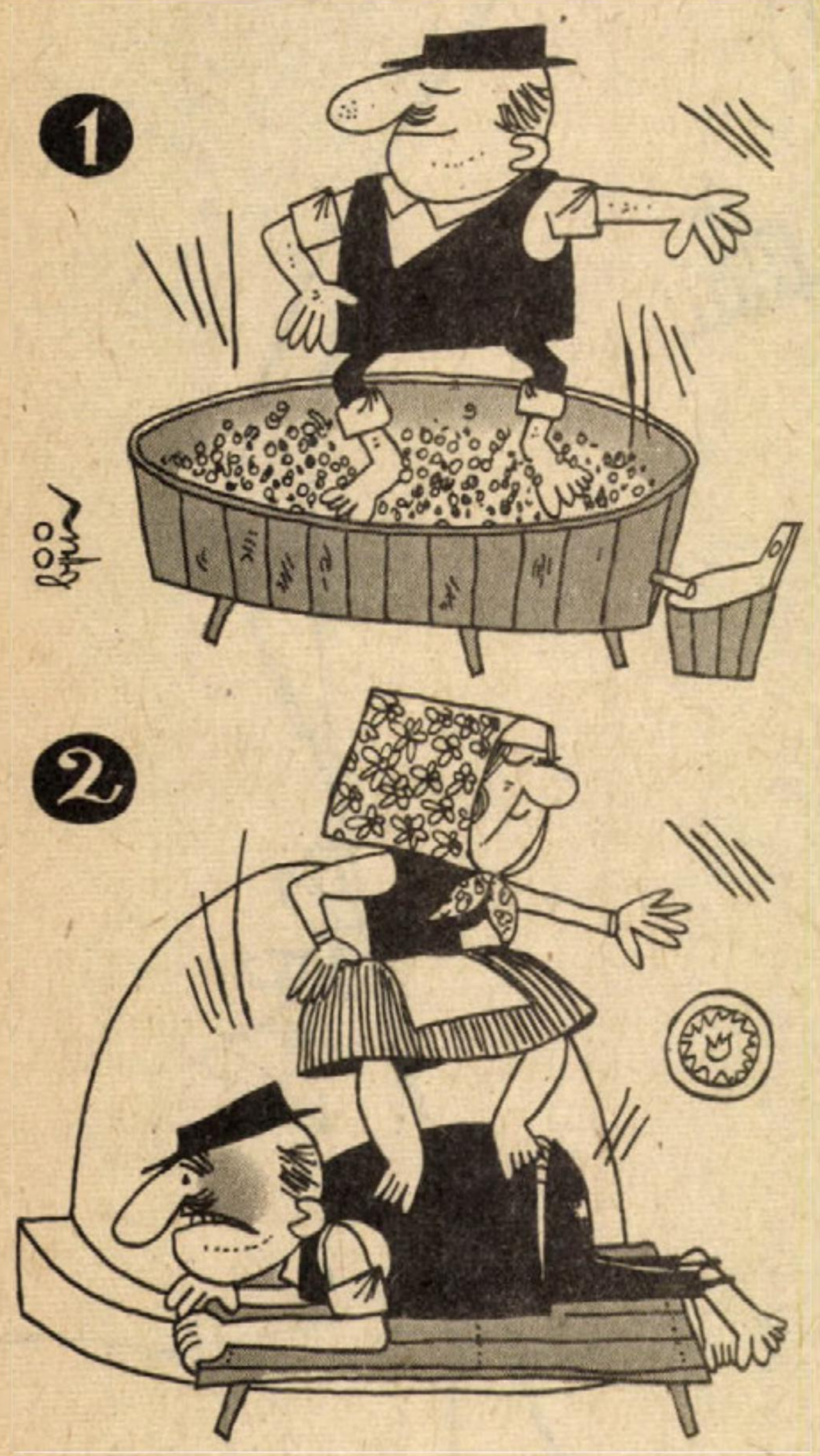

Egyenjogúság

– Jaj, a feleségem! . . .

Szüreti derékfájás

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

A POSTÁS CSAK EGYSZER CSÖNGET?

Csöngettek az ajtómon. Mivel ebben a pillanatban éppen átöltözködtem, kiszóltam, hogy egy kis türelmet kérek, mire egy erélyes hang visszaszólt: siessek, mert nem vár! Fogalmam sem volt, hogy ki lehet az, gyorsan magamra kapkodtam a ruháimat, de mire az ajtóhoz értem, már csak egy postai értesítőt találtam ott, amelyen közölték, hogy pénzem érkezett, és 18—20 óra között átvehetem a 70-es postahivatalban.

Gyorsan utánaeredtem a postásnak, és a szomszéd házban még sikerült is elérnem. Ám nem volt nálam a személyi igazolványom, a postás pedig anélkül nem fizetett. Gyorsan hazafutottam az igazolványért, s a harmadik házban sikerült másodszor is elcsípnem a kézbesítőt. A pénzemet ugyan megkaptam, de a postás igen erélyesen közölte azt is,

hogy máskor nem fog fizetni az utcán.

Ezek után telefonon felhívtam a 70-es postahivatalt, ahol közölték velem:

1. A postás nem köteles várni, ha az első csöngetésre nem nyitnak ajtót.

2. A postás nem köteles utcán fizetni, ha már a lakásban értesítőt hagyott.

3. Tavaly március óta nem köteles másodszorra is megkísérelni a kézbesítést.

Nem túl szigorú hozzánk a Posta? Nem lehetne visszaállítani a régebbi rendet és legalább kétszer megkísérelni a kézbesítést?

És nem lehetne elérnünk, nekünk, szegény ügyfeleknek, hogy a postások a szabályzatnak az udvariasságra vonatkozó pontjait is betartsák?

Kovács Istvánné
Bp., XIV.,
Martos Flóra u. 3/b.

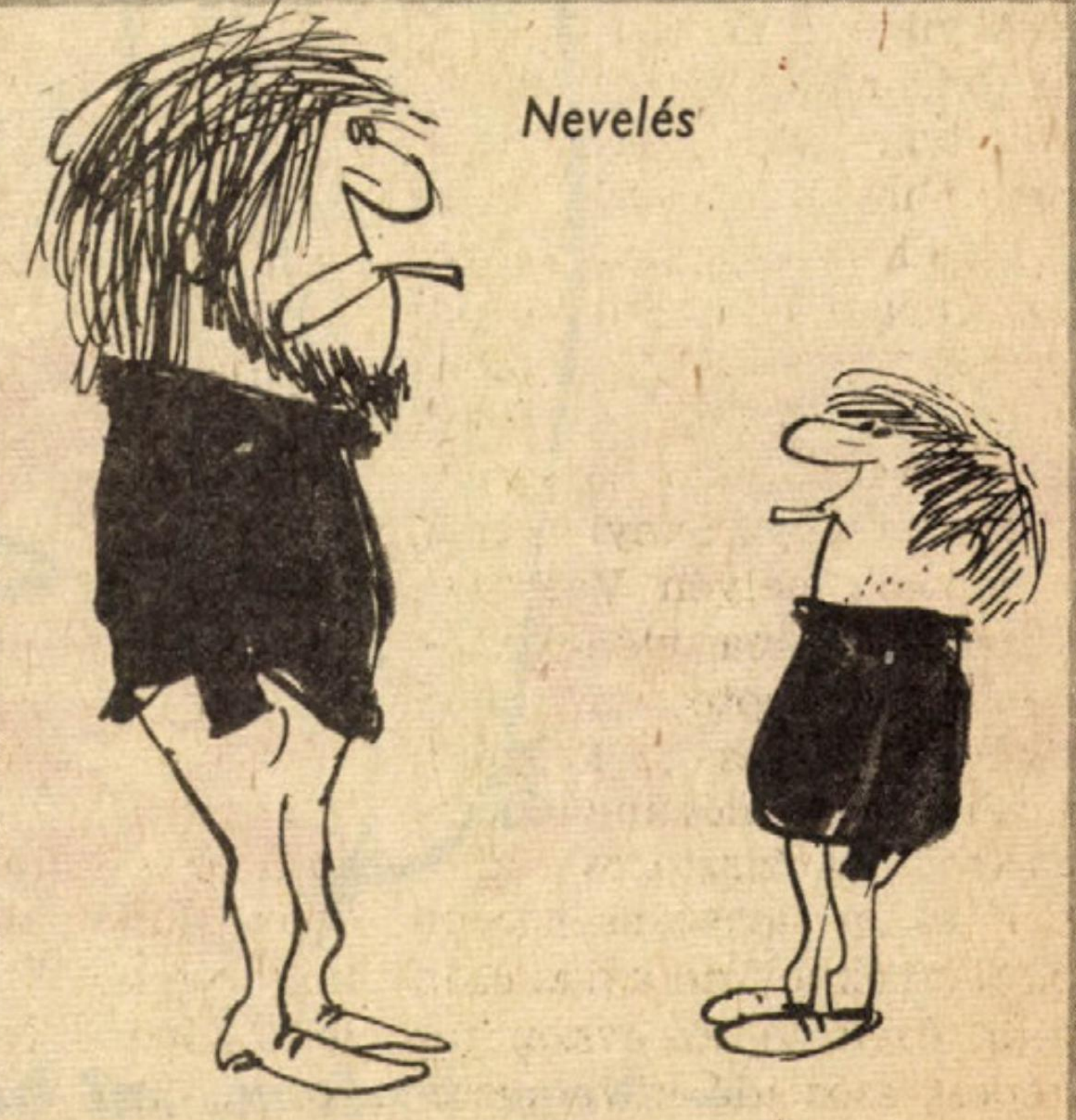
Fölény

Várnai György rajza

– Na, gyerekek, a bácsi most szépen elmagyarázza nektek, hogyan kell érteni a most következő színdarabot . . .

Nevelés

– Hogy beszélsz apáddal?!

WILHELM BUSCH:

Ivászat

Ivászat folyt és bősz vita,
megérti, bárki, s látja,
Darwin tana mily ostoba,
mivel az emberi fajt gyalázza.

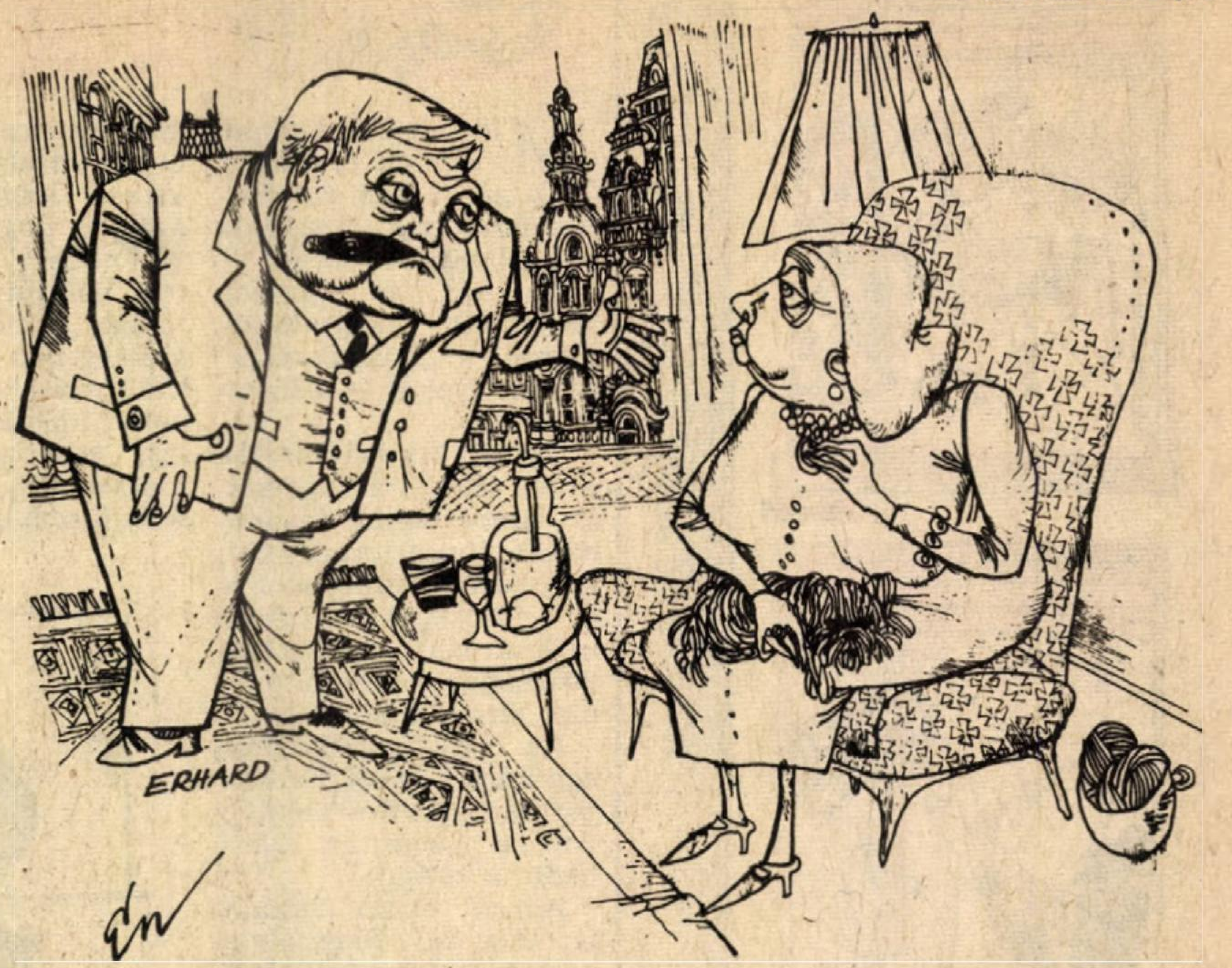
Ivás után a cimborák
makogtak, úgy eláztak,
s nyüszítve a küszöbön át
a házukba négykézláb másztak.

(Fazekas Anna fordítása)

A sorsüldözött

Endrődi István rajza

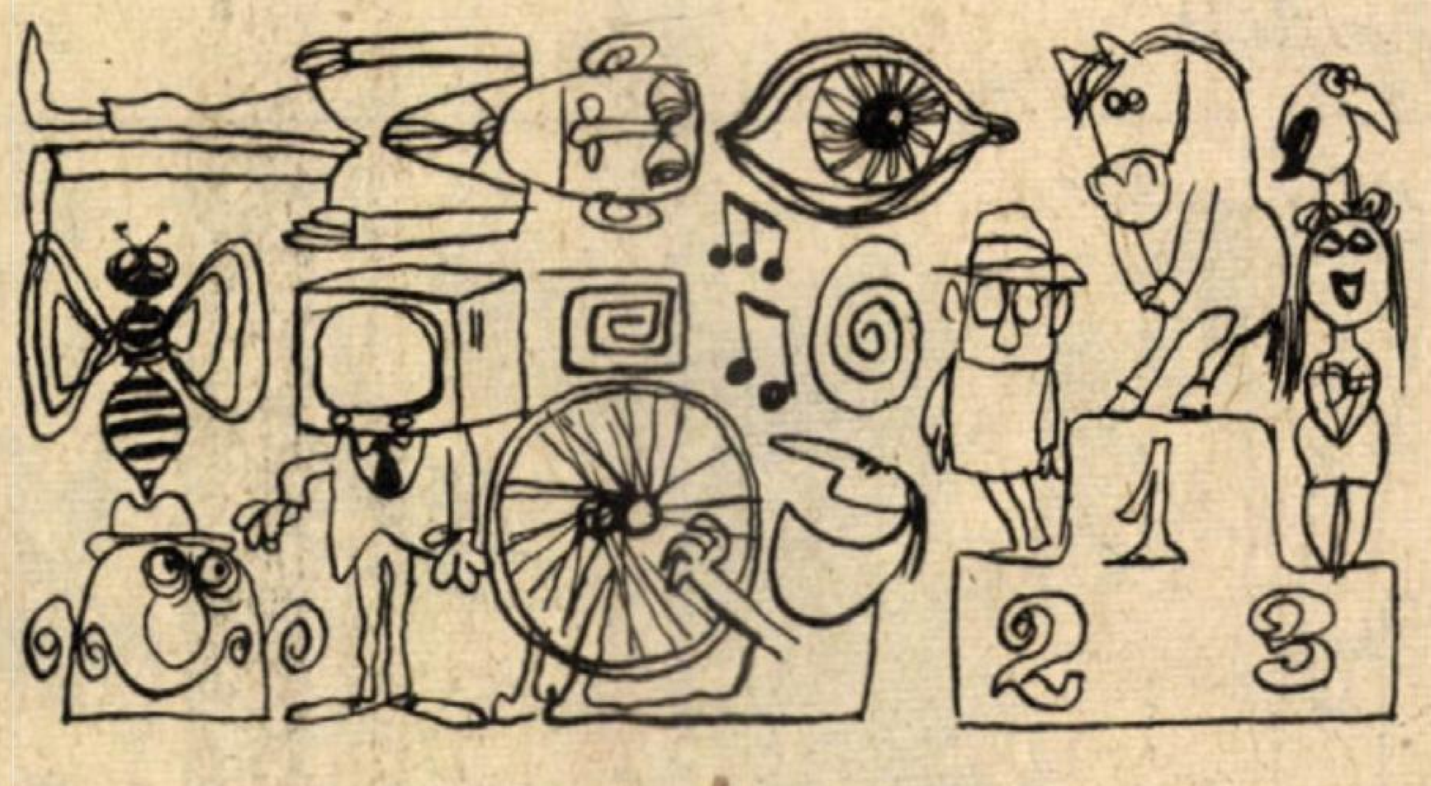

– Szörnyű balszerencse üldöz! Minden jelöltemről kiderül, hogy SS volt!

Happening

Az új ifjúsági világőrület, a happening (történés, pontosabban hepp, hepaj, világzrí) frenetikus sikert aratott mindenfelé. Nem kell hozzá semmi más, csak egy kis tudathasadás és az antialkoholista mozgalom csődje, s máris előáll a minden Demoszthenésznél szebben beszélő tett, a happening. Nem vagyok soviniszta, de egy nemzetnél sem vagyunk alábbvalók, s a világszínvonal az alábbi példa tanúsága szerint nem elérhetetlen. Alkalmam volt ugyanis megfigyelni egy happeninget.

A víkendház tetején csak akkora rést vágtak fejszével, hogy az eső szabadon befolyhasson. Ekkor fejre állva elfogyasztották a vacsorát, amely csomagolópapírból, gépolajjal ízesített konyakos túróból és füves vetésforgóból állt. A csámcsogó versenyt Sanyi nyerte, a második helyen Veronika végzett. Utána elénekeltek néhány receptet, s mivel többen a társaságból fáztak, tüzet raktak néhány kardigánból, tranzisztoros rádióból és a legszükségesebb okmányokból, de a ház csak félig égett le, az évszakhoz képest esős idő következtében. A teniszverseny döntetlenül végződött, miután a vívócsapat kapusát kiállították, a büntetést azonban próbaidőre felfüggesztették, ez az idő viszont lejárt. A felásott padlót hibridkukoricával vetették be, s miután a középkeleti kérdést sikertelenül igyekeztek megoldani, a hangversenyt Béla, a legszebb lány nyerte kiütéssel, a díjat azonban nem tudta átvenni, mert

nem volt kerékpárja. Sűrített levegőből készült mellszobrokat állítottak fel jelképes felhőkarcolók tetején, miközben a szemétkosárfonó kórus elénekelte a tenzor analízis néhány diagnózisát. Sebtében rendezték meg az esküvőt, a sebesülteket újonnan költött ódákkal kezelték a menetrendszerű repülőjárat megérkezéséig, a légritka zónákat pedig olyan derűlátással töltötték fel, hogy az már az érthetőség határát súrolta. Több segédhivatal packázását zümmögéssel kísérték, és létrehozták a fellebbezéssel egybekötött vágóhídi szerenád egységes rendszerét. Az alélt darazsak beszerzése nagyobb nehézségek nélkül ment végbe, a csatornázás azonban már akadályokba ütközött, de végül is csődbe került, mert kiderült, hogy ez is gitárkérdés, mint minden. Az ezután következő feszült esztendőket már fél fogukon is végigállták a társaság résztvevői, viszont amikor izzó feliratú jégtáblákkal vonultak fel, s követelték a Naprendszer feloszlatását, a Föld forgásának ütemesebbé változtatását, a tisztesség erélyesebb üldözését, a történelem kötelező oktatását a halak számára, a csecsemők versesköteteinek kiadását, a viselhető élelmiszerek és az ehető ruházati cikkek bevezetését, akkor elütötték az irodalmi Nobel-díjtól a legtöbb történelmi drámát író MÁV-nyugdíjast, és cserbenhagyták. Ezután szépségverseny következett, s az indulók között ott láttuk a milói Vénuszt, Mona Lisát, a Notre Dame-i toronyőrt, az Imperialt, Belmondót, Lollobrigidát, a Beatles-együttes három tagját, McNamarát és Ian Smith-t, a zsüri azonban nem adta ki az első díjat, sem a másodikat, sem a harmadik díjat, negyedik díj pedig nem volt. Végül megugatták a Holdat, magnóra vették és tábortűz mellett elfogyasztották. Kisvártatva megjelent a helyesírás, de senki sem ismerte.

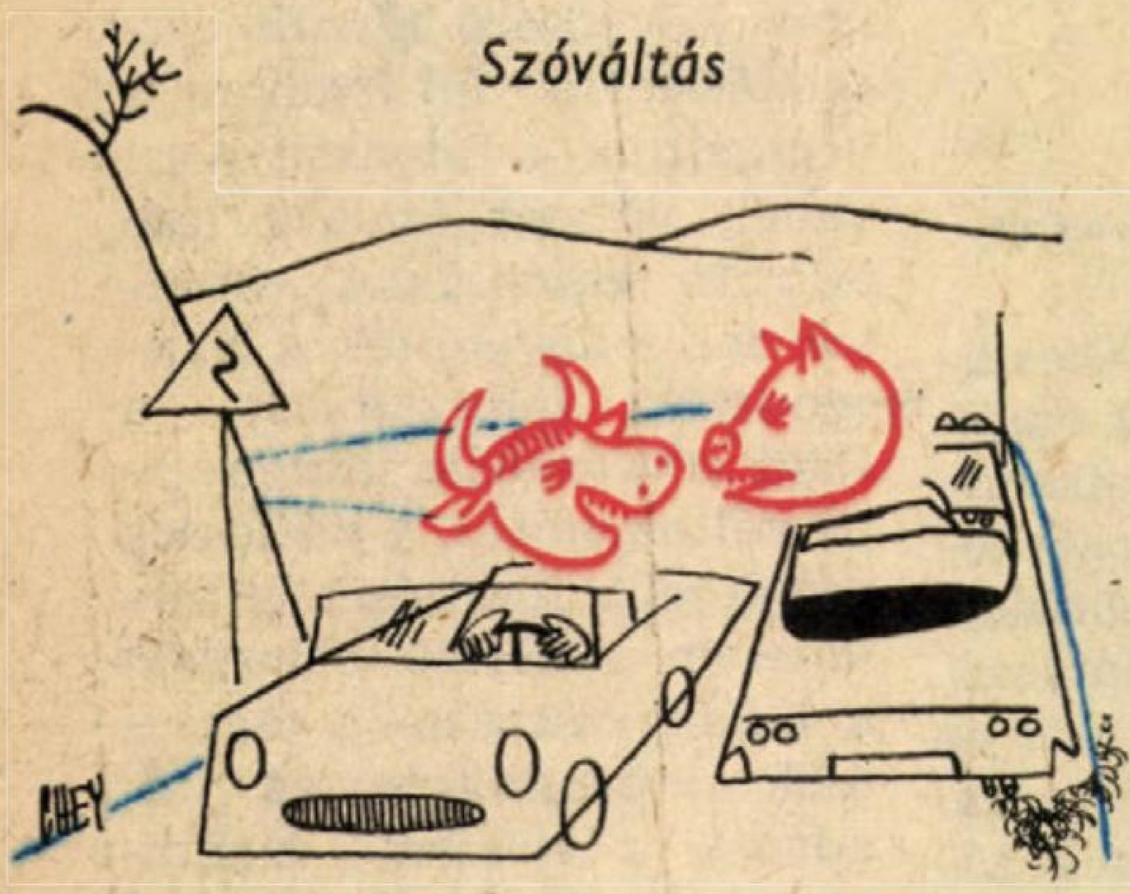
Feleki László

Zenei hetek

– A férjem imádja a modern zenét . . .

Szóváltás

JÓ BEOSZTÁS

Mint a Népszabadságban olvastam, a Központi Népi Ellenőrzési Bizottság vizsgálata megállapította, hogy — különösen az újonnan szervezett nagyvállalatoknál — „túlszervezik” az osztályokat és a főosztályokat.

Sokhelyütt találkoztak a népi ellenőrök egy-kétfős osztályokkal, de nemritkán beosztottak nélküli osztályvezetőkkel is. E szélsőséges eseteknél nyilvánvaló volt a ragaszkodás a vezetői címmel járó előnyökhöz.

Az egyik vállalatnál egy három főből álló csoportban egyetlen személy volt a beosztott, kettő pedig a vezető.

Akadt olyan vállalat is, ahol egy főosztályon négy főosztályvezető dolgozott.

Kenyerem javát már megettem, de arra a kérdésre, hogy mi lennék a legszívesebben, ez idáig még sohasem tudtam megnyugtató módon válaszolni. Ha azonban most valaki megkérdezné tőlem, hogy milyen beosztásban szeretnék dolgozni, akkor azt felelném: nincs nagyobb vágyam annál, mint hogy beosztott nélküli osztályvezető lehessek. Mert mi dolga lehet egy beosztott nélküli osztályvezetőnek? Kiket irányít? Milyen osztályt vezet? És miért osztályvezető? Rengeteg kérdés, amire nem tudok válaszolni, de én éppen ezért szeretnék beosztott nélküli osztályvezető lenni. Na, meg azért is, hogy hátha sikerül nekem olyan beosztott nélküli osztályvezetőnek lennem, aki egy személyben fölöttes nélküli oszályvezető is, mert ennél ideálisabb pozíciót úgy sem találhatnék a magyar népi demokrácia vállalati hálózatában.

Az sem látszik számomra előnyösebnek, ha a három főből álló csoportban, ahol egy beosztottat ketten vezetnek, a két vezető közül az egyik én lennék. Ez esetben tekintettel kellene lennem a vezetőtársamra és arra az egyetlen beosztottra is, akit szeszélyes pillanatainkban ketten gyötörnénk — a végkimerülésig. Lágyszívű vagyok, nagyon sajnálnám szegényt!

Ahhoz a vállalathoz sem mennék el főosztályvezetőnek, ahol egy főosztályon négy főosztályvezető dolgozik. Először is nem tudom, mit kezdenék három főosztályvezetővel azon a főosztályon, ahol én vagyok a negyedik; másodszor pedig még azt is el tudom képzelni, hogy ezen a főosztályon nem dolgozik más — sem osztályvezető, sem beosztott —, csak az a négy főosztályvezető, akiknek egyikeként én jeleskednék a vállalat felvirágoztatásán. Akkor miért és kinek lennék a főosztályvezetője?

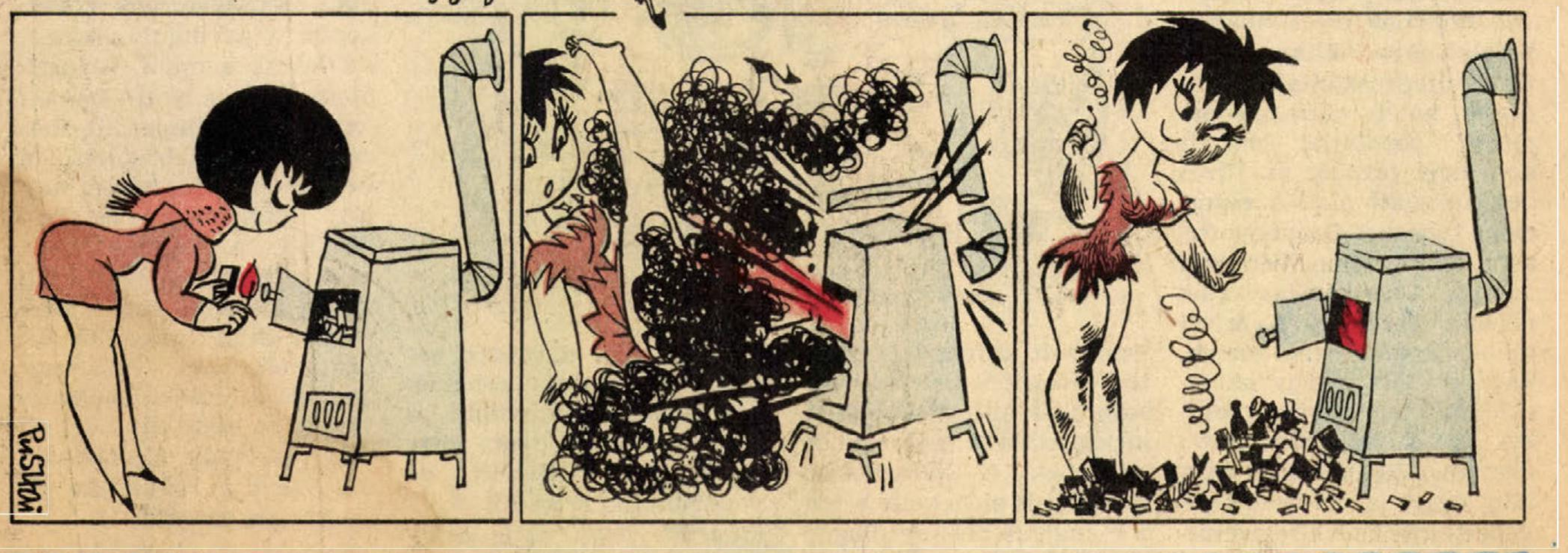
Az összes lehetőségek közül tehát én változatlanul a beosztott nélküli osztályvezetői állás mellett döntenék, mert ez a legjobb beosztás, ezzel lenne a legkevesebb gondom. Legfeljebb kineveztetném magam főosztályvezetőnek és magam mellé venném magamat osztályvezetőnek, hogy beosztott nélkül is megkapjam a főosztályvezetői fizetéssel együtt az osztályvezetői fizetést is.

Mert ez a dolog veleje . . .

Földes György

Jucika *és az első begyújtás*

Pusztai Pál rajza

LÁTOGATÁS
egy nyugdíjasnál

Itt vagyunk, kedves olvasóink, a ménesben, meglátogattuk egyik leghíresebb sportolónkat, a nyugdíjba vonult Imperialt, a csodaméntet, annyi nemzetközi verseny győztesét.

– Hogy érzi magát mint nyugdíjas? – kérdeztük a galopp nyugalmazott fejedelmét.

– Úgy öregesen – válaszolta.

– Csak nincs valami panasz?

– Nem mondhatnám. Kiemelt nyugdíjam van, remek üzemi kosztot kapok, a szolgálati lakást is meghagyták. Megbecsülnek, néha írnak is rólam a lapok. De valami nagyon-nagyon hiányzik nekem: a külföldi kiküldetés, amelyben annyi részem volt. Rengeteget futkároztam nyugaton, spóroltam a napidíjjal, és sok mindent hozhattam haza.

– Fonal, orkánkabát?

Legyintett a farkával:

– Erről ne beszéljünk. A múlté.

– Autót nem vásárolt?

Sértődötten válaszolt:

– Minek az nekem? Fiatal koromban a magam egyetlen lóerejével bármelyik kocsival felvettem a versenyt. És az abrakfogyasztás kevesebbe kerül, mint a benzin.

– Hogy él itt? – folytattuk az érdeklődést.

Lehorgasztotta egykor híres fejét, amelynek hosszával annyiszor legyőzte ellenfeleit.

– Mint tudja, nyugdíjba vonulásom után megnősültem. Végre erre is jutott időm.

– Hány felesége van?

– Bizony nem is tudom. Most van nálam leltározás. Tudja, a nyugdíjtörvény nem maximálja a feleségek számát. A nők nagyon kedvesek hozzám, azonkívül sokan látogatnak, egykori zsokéim, idomítók, lovászfiúk.

Sóhajtott:

– Játékost azóta sem láttam, amióta elhagytam a gyepet. Pedig hogy tolongtak a pénztárnál a győzelmeim után! Keveset fizettem, de bízni lehetett bennem. Bevallom, ez a mellőzés kicsit fáj nekem, no de nagy a feje, búsuljon a ló, ahogy a bukmékerek mondják. Van itt a ménesben egy kis nyugdíjas állásom, és körülöttem ficánkol a fiatalság, velük bíbelődöm, őket patronálom. Mindennap részt veszek az edzésükön.

Rámutatott a viháncoló csikókra.

– Utódaim és leendő büszkeségeim.

– Hány csikaja van, ha szabad érdeklődni?

Egy darabig számolgatott világhíres patáján, aztán kihirdette az eredményt:

– Tizennyolc.

– Csak?!

Méltatlankodva felnyerített:

– Na hallja! Azért a havi ötszázért?

Stella Adorján

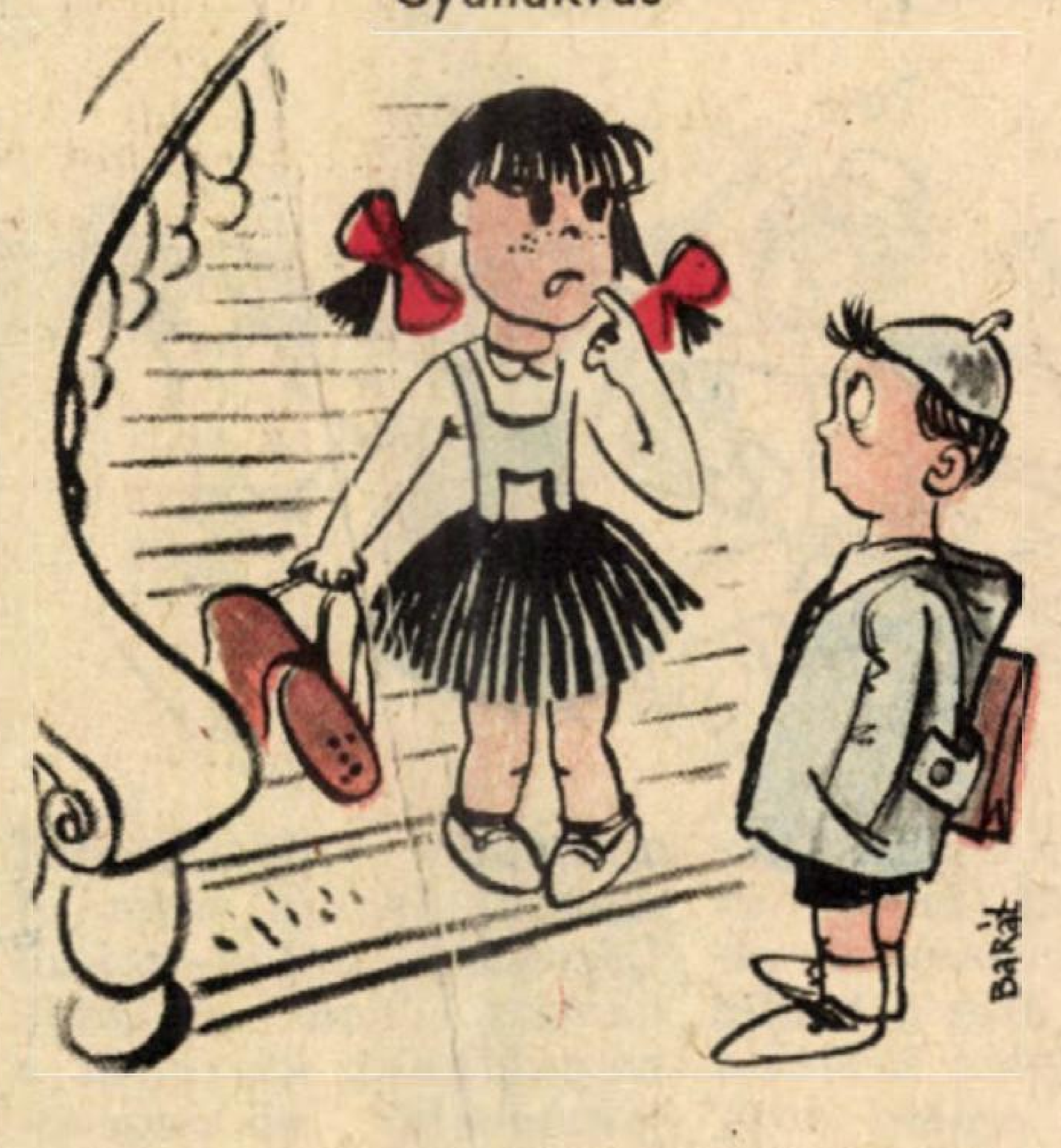
Francia mesterséges hold szovjet rakétával

Endrődi István rajza

– Látod, drágám, az együttműködésnek máris megvan a gyümölcse!

Gyanakvás

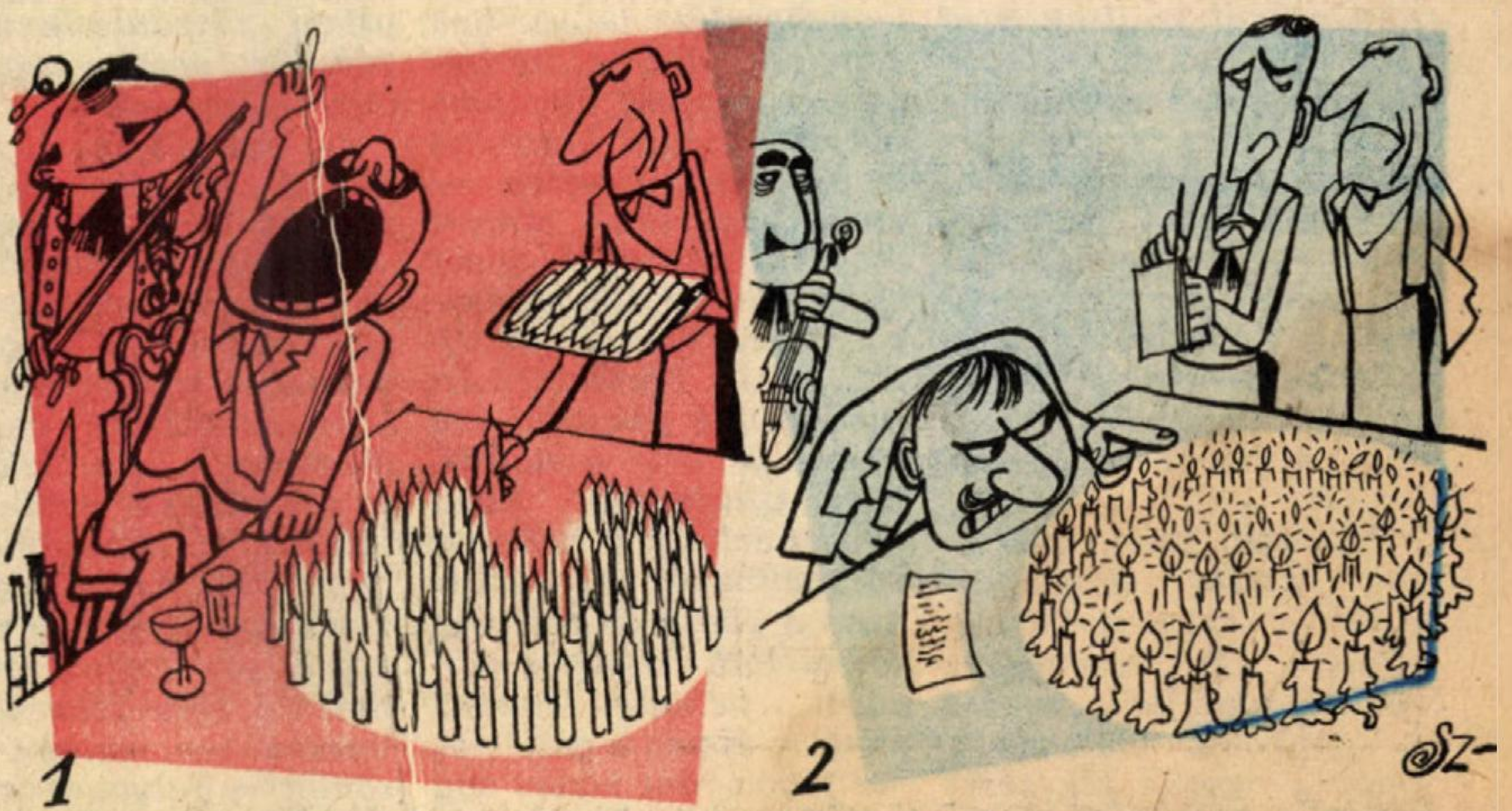
– Akkor is feljönnél hozzám, ha nem írnám meg a leckédet?

Csalódás

Éber vendég

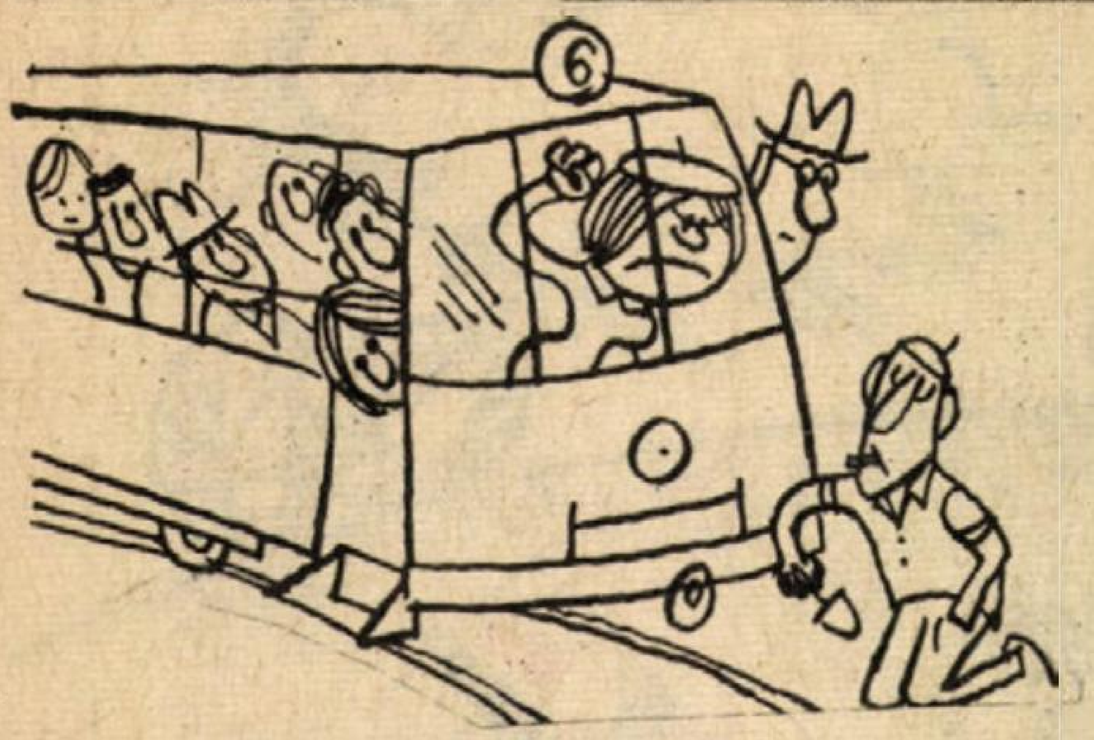
Szűr-Szabó József rajza

1 – „Száz szál gyertyát ide az asztalra!"

2 – Csak hatvan volt!

VILLAMOS, TAXI, AUTÓBUSZ

A vezető fékez. Töltik a sín alját a Gyémántház magasságában. Pár pillanat, a sínépítők abbahagyják, kisétálnak, a 44-es továbbmehet húsz métert. Itt, már közel az EMKE-sarokhoz, két emelő feszül a sín alatt, de feszítőrudakkal is hevesen munkálkodik két férfiú. Ez már hosszabb művelet. Ellenirányból (ott szabad az út) átmegy két szerelvény, keresztbe is kettő-három, de az emelőket még mindig kurblizzák, a feszítők feszítenek. Végre előkocog egy enyhén őszülő, sok csillagos, tekintélyes testalkatú FVV-fő-személyiség, mutogat valamit. Erre leszerelik az emelőket, mehet a kocsi. Harminc méterre újabb forgalmi akadály. Fiatalember térdel a sín mellett, és icipici kéziszerszámmal lapátol valamit a sín alól. Még egyet merít, látszik, hogy utána abbahagyja, és utat enged. A vezetőnő azonban már ideges, és ez végzetes tetthez vezet. Ráver a csengőre.

A fiú önérzetét is érte az ökölcsapás. „Mit hisztizik ez nekem, talán randira siet!?" Lapátol tovább. A vezetőnő már csengetés közben tudta, hogy ez így lesz, de majd szétrobban.

Huszonhárom véghetetlen másodperc, a fiú elégtételt vett, még egyet lapátol, feláll, leveri a port, és nyugodtan lesétál a pályáról.

A meggyötört asszonyka menetbe rántja a kapcsolókart, hogy csak úgy csattan az ütközőbütykön, a villamos szabad, nyílt pályán robog, az Erzsébet híd felé. A vezetőnő pedig, mi telhetett tőle? – egy száz méterre előtte átkocogó gyalogos ürügyén – nagyot ütött öklével a csengő fejére.

Csorna Béla

Lefestem, mint ül a Keleti pályaudvarra érkező utas taxiba, és nem arra akarok kilyukadni, hogy kevés a taxi, mert az nem biztos, hanem arra, hogy kevés a rend, mert az biztos.

Példaként vegyünk engem. Megérkezem a táskáimmal, lemászom a vasúti kocsi lépcsőjén. Erős karok vesznek a pártfogásukba, viszik a poggyászomat a villamos targoncára, gurulnak vele az utcára, a taximegállóba. Ottan gyengéden a földre csomagolnak bőröndöt-szatyrot és a sorsomra hagynak. Ez a tér itten a Vérmező. Itt tanyáznak a taxira leső utasok, húszasával, harmincasával szállják meg a teret. Vannak közöttük udvariasak, kulturált viselkedésűek, magas erkölcsi tulajdonságokkal bírók, akikből csak később — a reménytelenség láttára tör fel a fenekeltlen indulat. Mert a Vérmezőn nincsen rend, a nyers erőszak hódítja meg a beérkező gépkocsikat.

Vannak, akik szisztéma szerint dolgoznak, mint a rulettjátékosok. Ehhez két egymáshoz tartozó utas kell. Az első a gépkocsi elé ugrik, hogy a vezetőt fékezésre kényszerítse, míg társa abban a szempillantásban kirántja a taxi ajtaját és beleül. Mások az alattomos erőszakot alkalmazzák. Míg a beálló taxi bal oldalán kézitusa folyik több család közt, ők a jobb ajtón behajítanak egy kis kézipoggyászt és a továbbiakban magánlakosztályuknak tekintik a gépkocsit.

Az egyedül érkezett utasok — mint én is — a legnehezebb helyzetben vagyunk. Ha a bőröndünket fogjuk, úgy nem tudjuk rátenni kezünket a gépkocsi ajtajára — mely egyesek szerint mágikus erőt ad és jogot nyújt a kocsi elfoglalására. Ha elengedjük az ajtót és a bőröndünkért nyúlunk, a mágikus erő elvész és vele a taxi is. Egy utastársam kivel együtt érkeztem a Keleti pályaudvarra, s egész úton a görög sztoikusokról tartott élvezetes előadást, néhány lépéssel előttem éppen a gallérjánál fogva ránt vissza egy pofátlan ügyeskedőt, miközben arca szederjes, és a hellén műveltségnek nyoma sincsen rajta. A Vérmező szitok-átoktól hangos, vad családok száguldanak keresztül a jámborabb növényevőkön. Pontosan a taxiállomásban egy sovány, borostás arcú szent áll, aki szabályszerűen a helyére állt, és az őt megillető gépkocsit várja. Állítólag a negyedik napja áll ottan, mozdulatlanul, a sorsába vetett végtelen megnyugvással.

De mi lehetne a megoldás? Nekem például eszembe jutott a párizsi autóbuszközlekedésben alkalmazott módszer. A nagy forgalmú megállóhelyeken egy papírtekercsen sorszámok vannak elhelyezve. Az érkezők — érkezési sorrendben — letépik a sorszámokat. Nem kell hozzá egyéb, mint egy szeg, egy madzag és egy spulni, sorszámokkal. Nem lehetne bevezetni — valami hasonlót — pályaudvaraink taxiállomásain?

(somogyi)

Négy után néhány perccel megálltam a 26-os busz végállomásánál. Kellemes, napsütéses délután volt. Mellettem már vártak néhányan a Szigetre induló buszra és egyre többen érkeztek. Fiatalok, akik az uszodába, csónakházakba, teniszpályákra vagy randevúra iparkodtak, akik friss levegőre, napfényre vágytak. Kicsit sütkérezni a vízesés körül. Üldögélni a padon. Utóbbiak között jelentős számban öregek.

A busz azonban váratott magára. A Pannónia utca sarkán már nagy csoport verődött össze, amikor egyesek méltatlankodni kezdtek. Valaki közbekiáltott: „Csak félóránként közlekedik a busz! 4 órakor indul a következő!"

— Félóránként, ilyen szép időben? Ez őrültség! — Ilyen és hasonló felkiáltások. Közben valaki megjegyezte: „Sokszor öt-hat busz is várt indulásra készen, rossz időben is, miféle szervezés az ilyen?"

Végre 4 óra előtt tíz perccel megérkezett a busz. Egymást lökdösték az emberek. Pillanatok alatt szusszanni sem lehetett a kocsiban. Idősebb férfi szólt a kalauznak:

— Mondja, kérem, mért csak félóránként közlekednek, ilyen szép időben?

A középkorú kalauz felhúzta a vállát és gúnyosan válaszolt:

— Tessék megkérdezni az Akácfa utcában!

Erre kitört a méltatlankodás. A kalauz azonban nem hagyta magát:

— Ugyan kérem, mindig e miatt a Sziget miatt van baj a szabad időnkkel is. Aki sétálni akar, induljon el gyalog...

— És az öregek? Azok, akiknek már nehezükre esik a járás?

— Azok maradjanak otthon!

A csodálkozás moraja futott végig a buszon. A kalauz még megtoldta mondókáját:

— Legjobb lenne az egész járatot beszüntetni!

Egymásra néztek az emberek. A botrány a levegőben lógott.

Ekkor az állomás előtti busz-irodából fiatal nő lépett fel a buszra s a kalauzhoz hajolt.

— Jöjjön, kollégа, készen van a fekete.

A kalauz gyorsan leszállt és bement az irodába. A botrány elmaradt.

Ságodi József

Hátha valaki nem ismeri...

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

A kis Mancika elvesztette a papáját a Körúton. Sírva szólít meg minden szembejövőt:

– Kérem szépen, nem láttak véletlenül egy bácsit egy kislány nélkül erre menni?

*

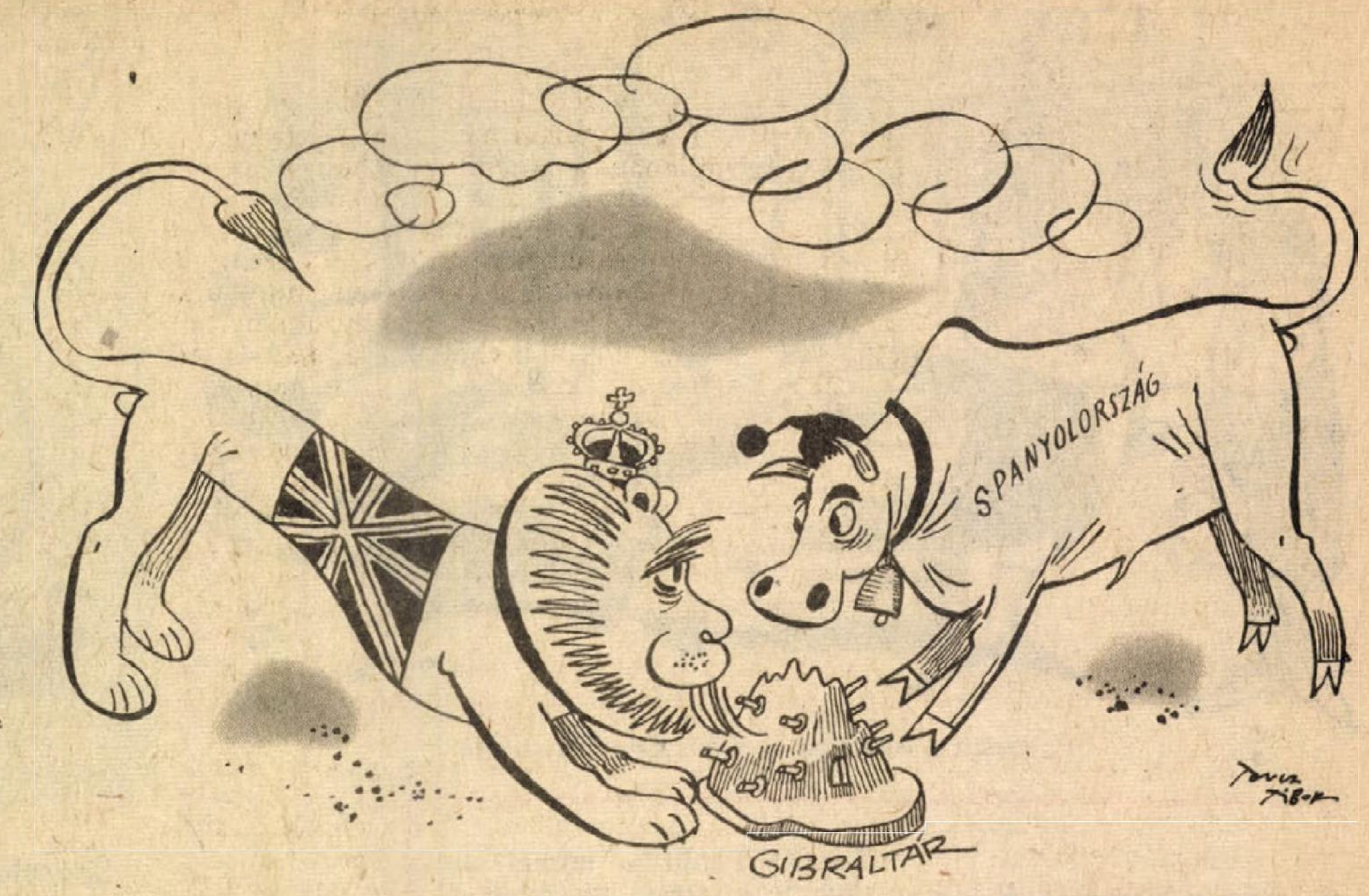
A lelkész meglátogatja a fegyencet cellájában, és így szól hozzá:

– Vigasztalódjék. Ma itt vagyunk, és holnap esetleg már az égben.

– Ez jó vigasz magának – szól a fegyenc –, de sajnos, nekem tizenkét évig itt kell lenni.

Farkasszem

Toncz Tibor rajza

Kereskedelem

Sajnálatos jelenség kereskedelmi életünkben, hogy vevő és eladó között majdnem ellenséges a viszony.

— Na, itt van ez az unott képű eladó — sóhajtunk fel némi rosszindulattal, mikor belépünk az üzletbe.

— Tessék. Megint egy háklis, válogatós vevő — morogja fojtott indulattal az eladó, holott barátsággal és gyengéd szeretettel üdítő, kellemes légkört varázsolhatnánk az üzletekbe. (Az alábbi példa nem védett szabadalom, bárki utánozhatja.)

Benyit a vásárló az üzletbe:

— Jó napot kívánok.

— Szeretettel köszöntöm önt — suttogja meghatottan az eladó, miközben egy örömkönnyet morzsol el a szemében.

— Olyan jó itt — leheli rekedtem a meghatottságtól a vevő. — Mutatkozzunk be egymásnak! Ismerkedjünk meg közelebbről. Stehola Rezső vagyok.

— Nagyon örvendek. Pránicer Pál.

— Engedd meg, hogy tegezzelek. Azt hiszem, én vagyok az idősebb. Szervusz!

— Szervusz! Parancsolj velem.

— De mielőtt bármit kérnék, nem haragszol, hogy fárasztalak, hogy csak úgy beleléptem az életedbe? Te mit sem sejtve állsz a pult mögött, és akkor egyszerre csak orvul jön egy vevő.

— Ne bántsál, kérlek. Minden egyes vásárló szebbé, színesebbé, eseménydúsabbá teszi az

életem. Nélkületek minden csupa unalom, szürkeség lenne.

— Nem. Értsd meg, hogy lelkiismeretfurdalásom van. Talán éppen a lét vagy nemlét nagy kérdéseiről töprengtél, mikor beléptem ide, s most kizökkentelek gondolataidból ilyen prózai ügyben, hogy vásárolni szeretnék.

— Miért ez az önkínzás, drága barátom? Én azért vagyok, hogy szíves szóval kínáljam üzletünk portékáit.

— Én pedig ígérem, hogy a legszerényebben, a legnagyobb tisztelettel viseltetem irántad. Ha lennél olyan jó, egy bokafixes zoknit szeretnék. Ha lehet, kobaltkék színben.

— Mi az, hogy lehet? A kereskedelemben nincs lehetetlen, csak egy kis jószándék kell. Máris felmászok a létrára. Ugyanis a kobaltkék zoknik a legfelsőbb polcon vannak.

— Mondd, nem kérek én túl sokat? Nem vagy szédülős? Nincs tériszonyod a magasban?

— Egy picinyég. De életem és halálom a vevőért! Méltóztassál egy pár bokafixes zokni.

— Köszönöm. Szívem teljes melegével köszönöm.

— Én köszönöm, hogy szolgálatodra lehettem. Parancsolj. Négyes kassza, hármas csomagoló. Kézcsókom a kedves feleségednek.

A vevő kilép az utcára, féltőn szorítja magához a kis csomagot, és könnyes szemmel, boldogan suttogja:

— Megint van zoknim!

Galambos Szilveszter

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

„PAPRIKÁS A TYÚKTÓL"

A Magyarországról Csehszlovákiába hazatérő turisták közül sokan hoznak magukkal egy reklámnyomtatványt. A Balaton környéki szövetkezetek népszerűsítik ebben vendéglőiket és egyéb szolgáltatásaikat. Tájékoztatják a csehszlovák turistákat, hol lehet jól enni-inni, mulatni, aludni; hol tehetik rendbe autójukat stb. A prospektus derültségre hangolja minden olvasóját. Nem lehet ugyanis csendes mosolygás vagy hangos nevetés nélkül olvasni azt a számtalan nyelvi hibát, amelyet a fordító elkövetett. Önök is derülnének (vagy bosszankodnának?!) azon, ha az erőleves, a bableves csülökkel, és a paprikás csirke így szerepelne a magyar étlapokon: *„leves erőt", „a babtól levest és az emberkörömtől", „paprikás a tyúktól"*. Azt sem állnák meg kacagás nélkül, ha egy hirdetmény autómosó helyett *mosó autót* kínálna! Pedig ha szó szerint visszafordítanánk ezt a „cseh" nyelvű prospektust magyarra, akkor számtalan ilyen nyelvi zagyvalékot találhatnánk benne!

Lehet, hogy a balatonfenyvesi Vigadó, a balatonfüredi Tölgyfa, a Kék Tó, a Tücsök, a Balatongyöngye és a többi motelek, hotelek, csárdák nagyszerű helyek (sajnálom, hogy eddig még nem jártam arra és még egyáltalán Magyarországon sem), de az ilyen prospektus nem valami jó cégér a számukra!

ifj. Dulai Lajos
Margecany, Csehszlovákia

Barát József rajza

Nem tipikus, de előfordul

– És ezeket a lakásokat az arra rászorulók kapták.

Javulunk . . .

. . . de azért jó lesz vigyázni, nehogy leguruljunk . . .

CSODAFŐZŐ

Nyolc évig főztem a mindennapi kávémat Karaván főzővel. Kitűnő kávékat ittunk. De a kutya ugat, a Karaván kopik. Vettem egy újat. Ugyanolyat.

Izgatottan lestük a főző első szülését... Koraszülött lett a kicsike... gyorsan jött a világra... talán azért nem lett olyan innivalóan keserű.

Tovább próbálkoztam, és aránylag gyorsan vízzé főztem egy negyed kiló őrölt kávét.

Elhatároztam, hogy másnap visszaviszem, és jól megmondom a magamét. Hogy ez a kávéfőző épp olyan, mint a régebbi Karaván, és mégsem olyan. Valaki a valamijét tökéletesítette, és ettől tökéletlenebb.

Korán keltem, és módszeresen dühítettem magam, mire odaértem a szerviznek mondott műhelybe, már olyan mérges voltam, hogy alig találtam a bejáratot. Háromszor is rossz ajtón törtem rájuk, de mindháromszor igen udvariasan útbaigazítottak.

Végre rátaláltam az illetékesre.

– Visszahoztam ezt a vacakot – rontottam neki. – Tessék! Fordítva termel. A többibe beleteszi az ember a vizet, és kijön a kávé, ebbe belepocsékolom a kávét, és kijön a víz.

Emberem mosolygott, és halkan, udvariasan hellyel kínált:

– Tessék leülni, uram, rögtön kipróbáljuk. Ha rossz, akkor itt tetszik hagyni, és választani tetszik helyette egy másikat.

Vizet, kávét tettek bele, feltették főzni, és közben ellátták igen udvarias főzési tanácsokkal, hangsúlyozták a vevők kifogástalan kiszolgálásának szükségességét, és az istennek se szolgáltattak semmi okot, hogy hajnal óta gyűjtött mérgemet kiöntsem.

Nemsokára kicsurgott a szép, sűrű, fekete, erős lé. Isteni kávét főztek mosolygós csevegés közben ezzel a vacak, rossz főzővel.

Megittuk egymás egészségére, és sűrű bocsánatkérések közepette zaccig sújtva távoztam, hónom alá kapva az elátkozott masinát.

Hazaérve aztán büszkén mondtam a feleségemnek:

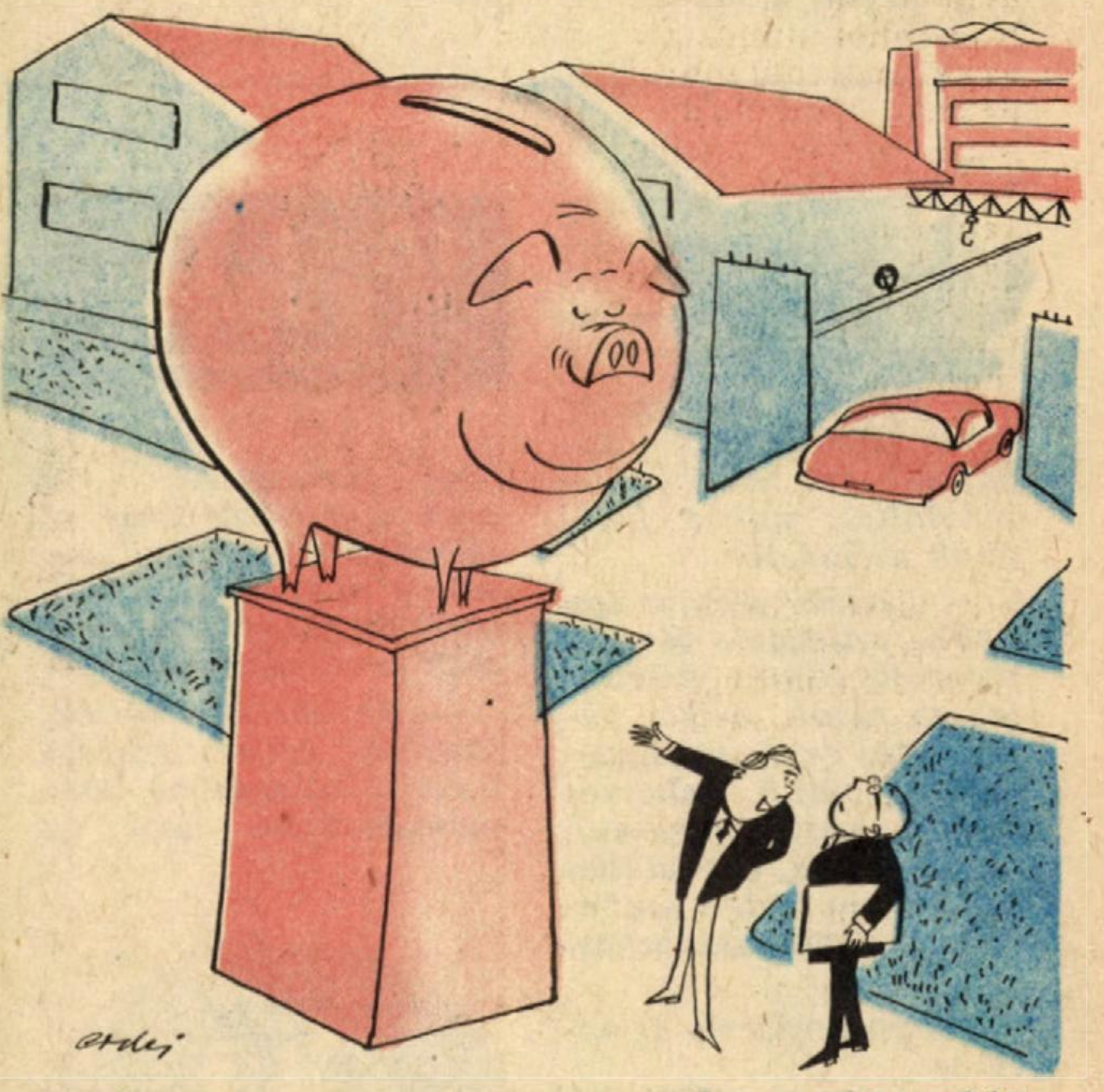
– Most nézd meg, hogyan kell erős feketét főzni!

S lestük együtt, hogy szivárog majd cseppenként a jó erős kávé... de szivárgás helyett percek alatt szökő árhullám öntötte el az edényt: úgy bugyborékolt elő a híg, víz színű lötty belőle, mint bővízű kútból.

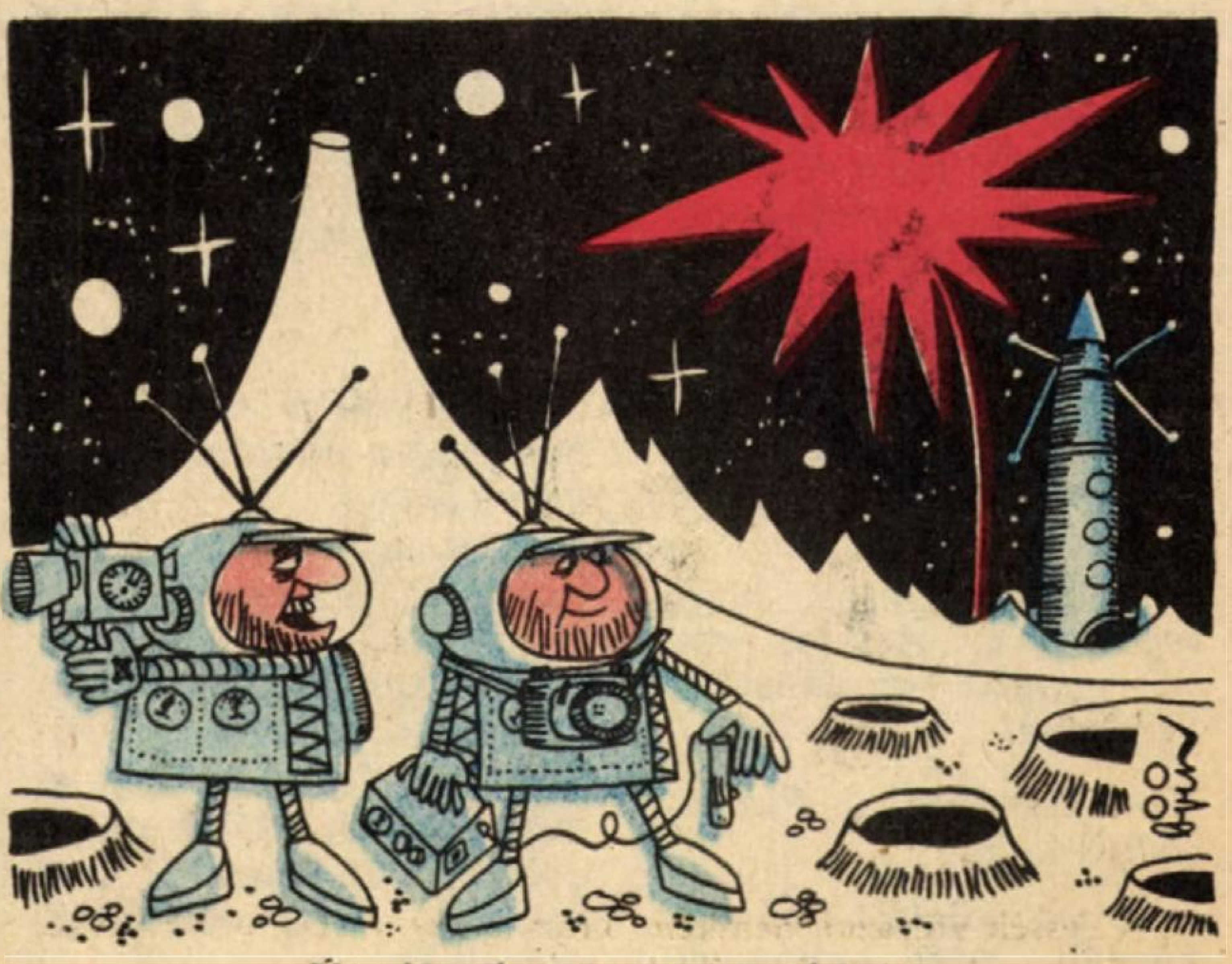
Feleségem folyvást biztat, hogy vigyem vissza megint, és vágjam a szemétkosarukba. De hogyan vigyem, mikor olyan kedvesek, udvariasak, előzékenyek, és ha náluk kapcsolja be az ember, akkor kávé jön belőle? Mért nem gyártanak olyan kávéfőzőt végre, amelyik a szervizben is rossz?

(a—h)

Spórolós vállalat

Riasztólövés

– Úgy látszik, már csöpög a kávé . . .

Sport-nemzet vagyunk

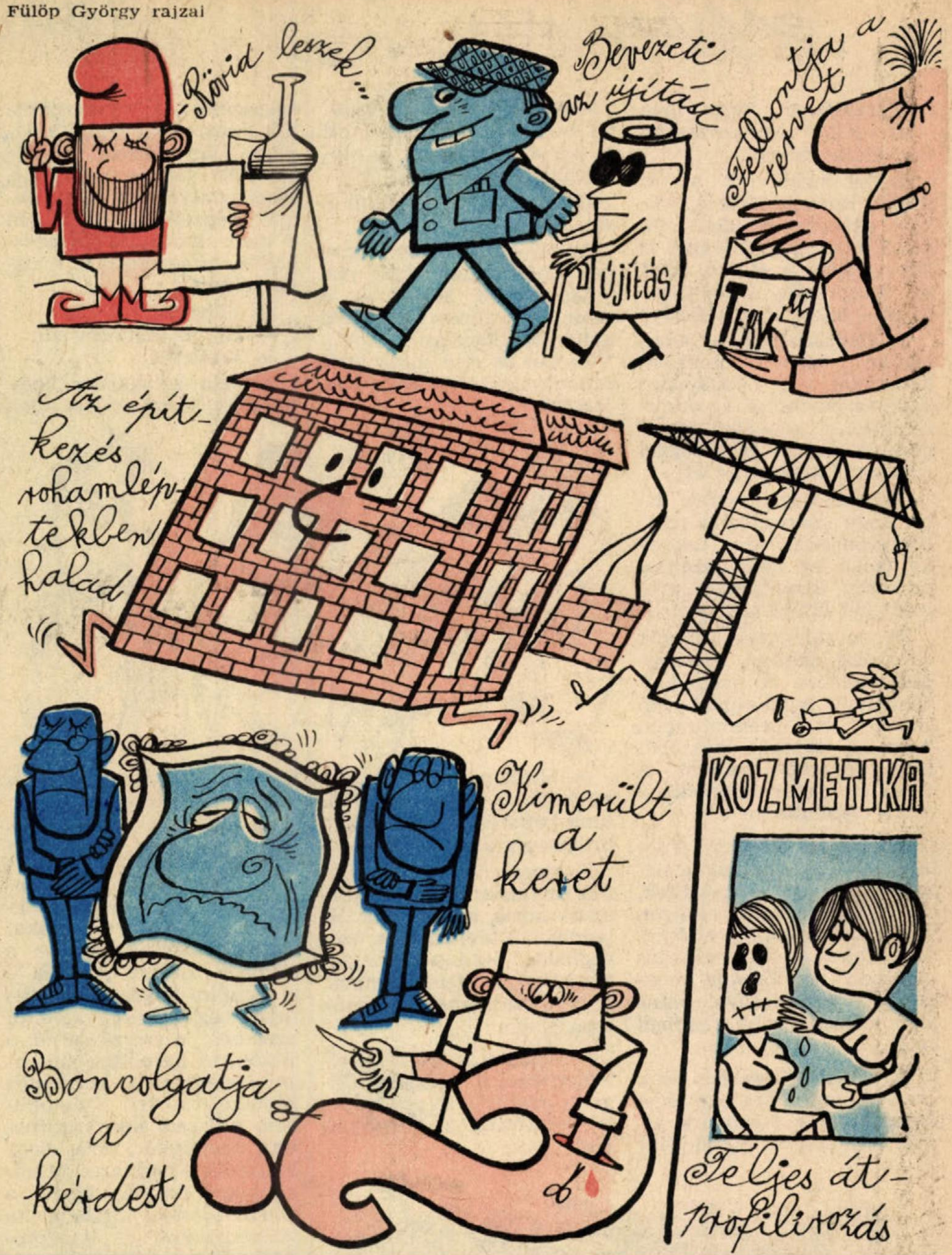
Egy jogász ismerősöm mesélte:

– Valami apró tyúkpert tárgyalt az egyik bíró kollégám. Az ügy nem volt bonyolult, így, míg az ügyész vádbeszéde tartott, nem is nagyon figyelt a vádlottra. Amikor azonban rá került a sor, hogy tisztéhez híven megkezdje a kihallgatást, az előtte álló vétkest valahogy ismerősnek találta. Némi gondolkozás után eszébe is jutott, hol szokta látni a zaklatott arcú, izgő-mozgó férfit: vasárnap délutánonként a futballpályán, ahol mindketten a város kedvenc futballcsapatának szurkolnak. Ő a maga csendes módján, a vádlott viszont olyan látványosan, és olyan hangerővel, hogy a körülötte állók gyakran jobban szórakoznak buzdításán, mint magán a meccsen.

A megidézett férfiú hamarosan a tárgyalóteremben is igazolta vérbeli futballdrukker mivoltát. Miután a bíróság két „civil" tagja néhány kényesebb kérdést tett fel neki, nagy felindultságában ez a mondat szaladt ki a száján: *Én tudom, bíró úr, hogy maga egy rendes ember, de az* – mutatott a vele szemközt ülő két népi ülnökre –, *az a két* t a c c s b í r ó, *az el akar áztatni engem!*

(a. l.)

SZÓ SZERINT

Figyelmes fiú

– Tessék vigyázni, nénikém, mert ilyenkor már nem egészséges sokáig a szabadban üldögélni! . . .

Őszi kirándulásról — hazafelé

– Hopp, elfelejtettük gondatlanságból felgyújtani az erdőt!

M. SZEMJONOV:

Miért nem járok premierre?

Premierre járni igen sok vonatkozásban kényelmes dolog:

a) Ha meghívtak az új darab megtekintésére, akkor egészen nyugodt lehetsz, hogy ingyenjegyet is kapsz, akár a szerző, akár az igazgatóság számlájára. (Utolsó szék, a sor végén.)

b) Megúszhatod, a ruhatárban való tolongást: kabátodat és kalapodat ugyanis beviheted az adminisztrációs szobába, mely ezen a napon teljességgel ruhatárrá alakíttatik át.

c) Lehetőséged nyílik arra, hogy szenvedélyes színházrajongónak tűnj, tekintve, hogy az igazi színházi emberek kizárólag a premiereket látogatják.

És én mindezen előnyök és széles skálájú lehetőségek ellenére is megfogadtam, hogy soha többé nem lépem át premiernapon egyetlen színház küszöbét sem. Tegnap mentem el utoljára, onnan datálódik a nagy fogadalmam.

Csodálatos helyet kaptunk a feleségemmel: a negyedik sor közepén ültünk. Az ingyenjegyhez ingyen programfüzettel is elláttak bennünket. Az előadás pontban hét órakor megkezdődött. Egyszóval, minden a legnagyobb rendben volt...

A kellemetlenségek csak az első negyedóra elteltével kezdődtek: a színpadra kijött egy csoport fiatal, elü-

kön egy gitáros fiatalember. A szerző előző két darabjában is szereplő gitáros fiúra ismertem benne, s úgy éreztem, harmadszorra már nyugodtan mellőzni lehetett volna őt a világot jelentő deszkákról. Épp közölni akartam észrevételemet a feleségemmel, és már szólásra nyitottam a számat, amikor halk suttogása megállított:

— Vigyázz, nehogy valami butaságot kottyants ki! A szerző felesége itt ül mögöttünk...

Hallgattam tehát, mint a sült hal.

Aztán egyszercsak a darab főhőse valami százéves, ócska viccet sütött el a színpadon, mire a feleségem hangosan kacagni kezdett. Válaszul az első sorok felől hasonló erőltetett kacaj hallatszott.

— Miért nem nevetsz? — sziszegte az asszony. — Tőlünk két székkel jobbra ül a dramaturg unokaöccse!

A darab kimondhatatlanul unalmas volt, a cselekmény lapos, a szereplők állandóan eltévesztették szövegüket. Suttogva megjegyeztem a feleségemnek, hogy a szünetben jó lenne elpárologni.

— Elment az eszed? Kellemetlenséget akarsz? Figyelj inkább a színpadra... — válaszolta, és én figyeltem.

Aztán észrevettem a szerzőt is. Pontosan előttünk ült, a második sorban, és állandóan forgolódott. A jelenlevők arcát kémlelte. „Minden oldalról bekerítve" — gondoltam elkeseredetten, és a cselekménytől teljesen függetlenül, félhangosan megjegyeztem:

— Óriási!

A feleségem hálája jeléül megszorította a kezemet. Körülnéztem. A legtöbb nézőnek ugyanolyan agyonhajszolt volt a tekintete, mint amilyennek a sajátomat képzeltem. Görcsösen a szék karfájába kapaszkodva, szaggatottan nyögdécselték:

— Bűbájos!

— Jaj, de mulatságos!

— Eredeti!

Amikor az előadás befejeződött, mindnyájan állva maradtunk a helyünkön, és lelkesen tapsoltunk:

— Bravó!

— Szerző!

És a szerző kijött a színpadra, az összes ismerősöknek egyenként csókokat hintve. Majd hajlongva a színpad elejére jött és ő is tapsolni kezdett. Így álltunk egymással szemtől szemben, a szerző és mi, a nézők, és próbáltuk túltapsolni egymást. Ő sem akart kimenni, mi sem... Semmilyen erő sem kényszeríthetett bennünket arra, hogy kiürítsük a nézőteret. Mindannyian tudtuk, hogy a szerző azonnal kiszúrja, ha bármelyikünk is megpróbálna elslisszolni.

Végül mégiscsak leeresztették a függönyt. A premier kegyetlen megpróbáltatás-sorozata befejeződött. Az erejét vesztett, erkölcsi nullává züllött tömeg a kijárat felé indult...

Ne, ne mondjon semmit, Kedves Olvasó. Amikor az ember nyilvánosan visz végbe valami gyalázatos dolgot, kétszeresen nehéz neki. Gondolom, ezek az érzéseim teljesen világosak Önök előtt.

Vagy Önök talán még sohasem voltak premieren? Még nem mentek át hasonlókon? Ó, pedig micsoda kemény dió ezek a premierek!

Mondjuk, gyermekkorod óta megrögzötten nyíltszívű vagy. De mi a csudát mondhatsz a szerzőnek, amikor a szünetben odajön hozzád, és megkérdezi:

— Na, milyen? Tetszik?

És megkapva a ruhatárban a kabátodat, szent kötelességed, hogy arcodon a lehető legnagyobb fokú elragadtatás tükröződjön: életed legszebb, legemlékezetesebb estéjét töltötted el itt... (Mellesleg megjegyzem, a premier napján a szerző utasítani szokta a ruhatárosokat, figyeljék a nézők elejtett megjegyzéseit, mérjék fel a közhangulatot.)

Végül még egy dologra kell rámutatnom. A morális megrázkódtatás, melyen a néző a premier alkalmából átmegy, rendszerint oly mély, hogy napokig nem képes kiheverni. Így történt ez velem is... A premier utáni napon a kislányom este bejelentette, hogy két kettest szerzett aznap az iskolában. Közlésére meglehetősen furcsán reagáltam, szinte ösztönösen tört ki belőlem:

— Elragadó!

Aztán megérkezett a fiam is, és közölte, hogy rossz helyen ment át az úttesten, holnapra várhatjuk a büntetést.

— Jaj de eredeti! — mondtam erre én.

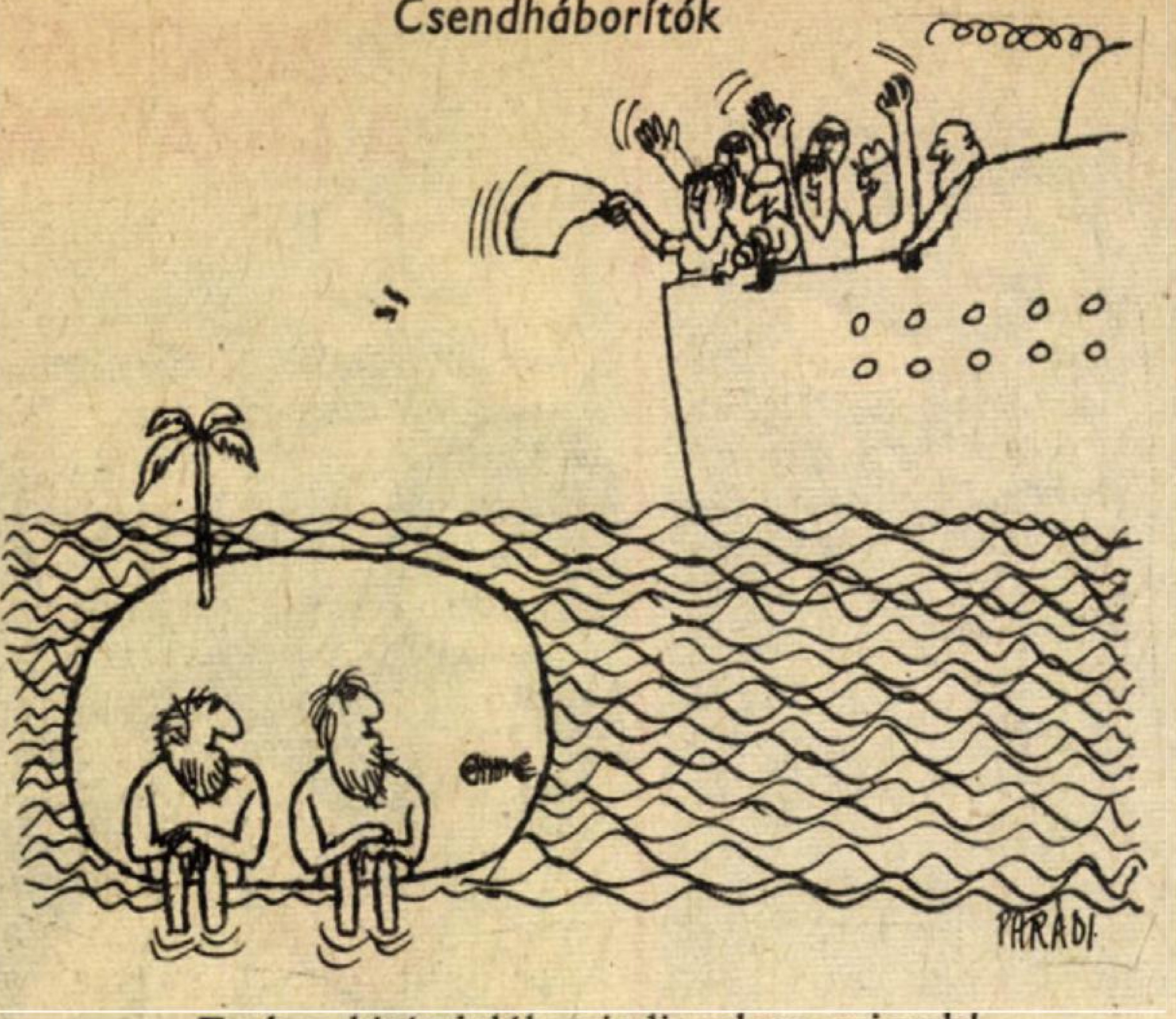
És amikor a feleségem ezektől az eseményektől teljesen lesújtottan elejtette a nagy kínai vázánkat, mint egy hülye kiáltottam fel:

— Bravó!

Önök is beláthatják, meglehetősen súlyos okom van arra, hogy egyszer s mindenkorra tartózkodjak a premierek látogatásától...

Oroszból fordította: **Puskás Tamás**

Csendháborítók

– Ezek a kirándulók mindig olyan zajosak!

Hétköznapi krimi

Kitekerte a nyakát a főnöke

Megfojtották egy kanál vízben

Szerelmes-levél

Claudia Cardinale, a szépséges olasz filmsztár, mint olvasom, nagy sikert aratott *Cara Claudia* (Kedves Claudia) című könyvével, mely a hozzá írott több száz szerelmeslevelet tartalmazza. Az ötlet két szempontból is figyelemre méltó: 1. hogyan lehet önmagunkról jót mondani, anélkül, hogy egy szót is szólnánk; 2. hogyan lehet könyvet publikálni, anélkül, hogy egy sort is írnánk. Jómagam, aki éppúgy szeretek megdicsőülni, mint bármelyik embertársam, írni pedig meglehetősen lassan írok, szerfölött megörültem ennek az ötletnek, s nyomban elhatároztam, hogy én is kivitelezem.

Rendezgetni kezdtem hát idevágó emlékeimet, és visszafelé haladván az időben, eszembe jutott az első levélhistória. Nem sokkal a háború előtt történt. Ötéves voltam, mikor a battonyai főutcán mellémszegődött B. István fiatalkorú, és a fülembe súgta: „Hajnali hatkor a kapu alatt lesz egy levél." Másnap reggel, halálos izgalommal, mezítláb osontam ki a házból, hogy fel ne ébresszem nagyszüleimet. Zuhogott az eső, az ingem egy perc alatt átázott, de a kertkapuig meg se álltam, és a nedves falevelek alól dideregve kotortam ki a kockás füzetlapot, amelyen ez állt:

> SZERETLEK ÁGILI
> PITYU

Már akkor tudtam, hogy találó a megfogalmazás. Ilyen tömören, világosan és egyértelműen azóta se írt nekem senki. De hát miféle leveleket is kaptam én azóta? Kamaszkoromban X., az ifjú atléta írta meg lángoló érzelmeit, elég lapos stílusban; azóta katonatiszt lett, nem kompromittálhatom. Később Y. szerkesztő úrral váltottam meghitt sorokat; szembeötlő volt a *j* és az *ly* használata iránt tanúsított közömbössége. És vajon mit szólna Z., a kitűnő közgazdász, ha közszemlére bocsátanám azt a nyíllal átlőtt szívet, melyet meggondolatlanul papírra vetett mintegy harmincéves korában?

Ebben a pillanatban már szomorúan láttam, hogy nekem nem fog menni ez a dolog. Mert egyszerűen senki mást nem tehetek nevetségessé, csak egy ötéves gyereket, aki fogvacogva bámulja azt a három szót a battonyai kapuban. Claudia Cardinalénak persze könnyebb a dolga. Fogja a több száz szerelmeslevelet, beteszi egy nagy borítékba, kacagva elküldi a kiadónak, és nyilván sohasem ázik bőrig holmi füzetlapokért.

Gergely Ágnes

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

NEM BIZOTTSÁG KELLENE!

Két évvel ezelőtt vettünk egy öröklakást Székesfehérvárott, egyéves garanciával. Az egy év alatt többször láttunk bizottságot a hibák ellenőrzésére, mint szakmunkásokat, akik a hibákat ki is javítják. Ez év februárjában az egyik ilyen ellenőrzésnél bejelentettük, hogy valahol csőrepedés van. Akkor a Székesfehérvári Víz- és Fűtőszerelő Ktsz kiküldöttje megígérte, hogy májusig kijavítják a hibát, mivel csak valami hajszálrepedés lehet, és a vízvezeték-szerelési munkákra hároméves jótállás van. Azóta már régen elmúlt május, de a hiba kijavítása még nem történt meg, többszöri reklamálásunk ellenére sem. Már az éléskamra, az előszoba, a tüzelőtároló fala, sőt már a szomszéd lakás étkezője is átázott. Legutóbb szeptember 20-ig ígértek (írásban) újabb határidőt, de azt sem tartották be. Személyesen többször voltam a ktsz-nél, ahol a csoportvezető mindig másnapra ígérte, hogy okvetlenül jönnek a szakemberek, és elvégzik a szükséges munkálatokat. Újabb reklamálásomra az OTP-től kaptam egy értesítést, hogy küldenek egy bizottságot, felülvizsgálni. Azóta már a fürdőszobában is két csőrepedés történt, több hete használhatatlan a mosdó, az egyik szoba fala is kezd átázni. Ide tehát nem bizottság kellene, hanem szerelő, mielőbb, míg le nem telik a garanciális három év!

Tóth János
Székesfehérvár, Liget sor 39.

Nyűgös ember

– Hazajöhetsz már, megszűnt az a rumli az Emkénél...

A krimi hatása

– Ígérd meg, hogy soha többé nem főzöl spenótot! . . .

Hazafelé

– Viszontlátásra a következő banketten! . . .

Kedves Ludas!

MODERN FÉRFI
BOROTVA-
HAJVÁGÁS
FŐNŐZÉSSEL

A fenti táblát az egyik Barcsay utcai ház oldalán láttam. Akárhogy töprengek, nem tudok rájönni, mi lehet az a *főnőzés!* Nőzésről már hallottam, de ez nem igen lehet azzal kapcsolatos, mert azt nem a fodrászüzletekben szokták csinálni, s pláne nem akkor, amikor borotva van a fejükön.

Miért nem *meleg levegős szárítást* írtak a táblára, ha arra gondoltak? Vagy legalább *főnözést* írtak volna!

Sz. I.
Budapest

A Ludas Matyi már szóba hozta, hogy a hó első felére váltott kombinált utazási bérlet ára 55 forint, ugyanez a hó második felében 110 forint. Sajnos, ez még ma is így van. Nem helytálló az illetékeseknek az az érve, hogy a hónap második felére félárú bérlet kiadása többletadminisztrációval járna! Teljesen felesleges volna erre a célra külön értékszelvényt nyomatni, hiszen a 16-án vagy azután váltott tikettel úgysem lehetne már a hónap első felében utazni. Éppenséggel a hónap első felére kiadott szelvények okoznak többletmunkát és adminisztrációt, mert azokat vissza is kell váltani!

Ez a mostani felemás állapot viszont mindenképp indokolatlan, és tarthatatlan!

Dr. P. S.
Budapest

A minap sokáig kellett várnom a szegedi SZTK-ban a belgyógyászati szakrendelésre. Várakozás közben vettem észre egy táblát az egyik ajtón, amelyen ez állt: *„Gépkocsi szűrés reggel 8—12-ig.”* Hosszasan eltűnődtem azon, hogyan tudják felhozni a gépkocsikat ide, a második emeletre, amikor csupán egyetlen személyszállító lift van az egész épületben? Továbbá azon is elgondolkoztam, hogy ha a gépkocsikat az SZTK szakrendelőiben szűrik, akkor nekünk, betegeknek, nem az autószervizekbe kellene járnunk kezelésre?

O. K.
Szeged

Juditka ősszel lett elsős, és anyukája eleinte mindennap elkísérte az iskolába. A legelső napon ment is minden simán, de a második reggel Juditka semmiképp sem akart bemenni az első osztályosok tantermébe.

– De anyu! – mondta megütközve –, én ezt már tegnap kijártam!

J. M.
Budapest

Ez a szerény lapkivágás fantasztikus találmányt rejt magában. Itt az előregyártott hagyomány:

LISSZABON: Jövő szeptembertől minden esztendőben nagyszabású hagyományos labdarúgótornát akarnak rendezni a portugálok. Minden alkalommal a két legjobb portugál klubcsapat, a Benfica és a Sporting a BEK, illetve a KEK győztesét fogadná.

Cs. B.

Akvarista kongresszus

JOHNSON TANÁCSADÓJA

— Ő az én legbefolyásosabb tanácsadóm! — jelentette ki Johnson elnök a „New York Herald Tribune” szerint a borbélyáról.

Mi lehet erre a világ véleménye? Azt a kutyafáját annak a borbélynak?

Ha ez így megy tovább

Szegő Gizi rajza

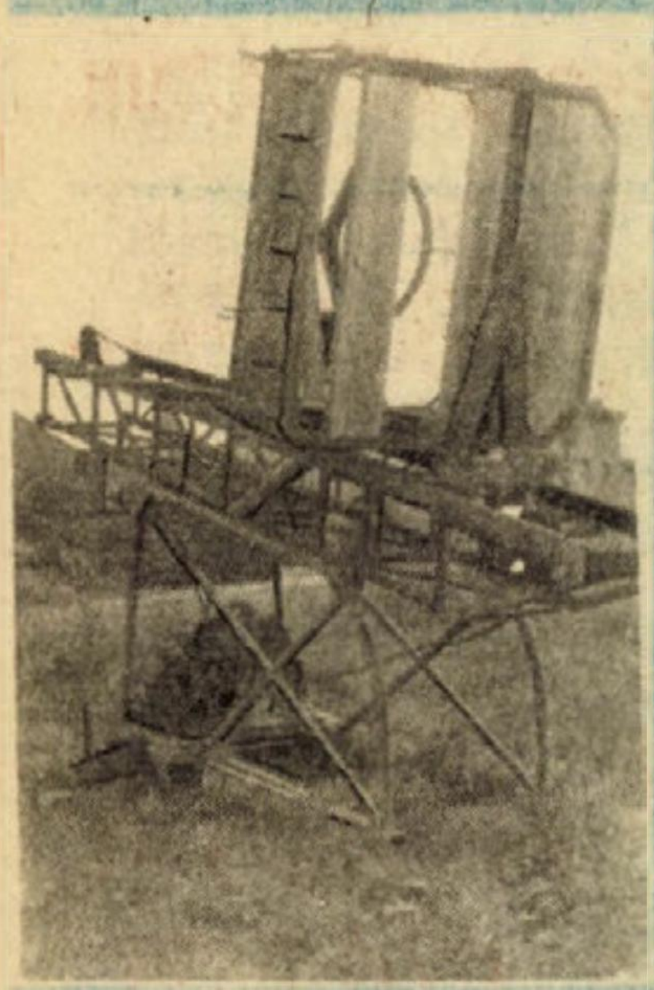
RÉGEN
– Tessék a kisfröccs!

MA
– Csak palackozott itallal szolgálhatok!

A JÖVŐBEN
– Csak ez van.

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

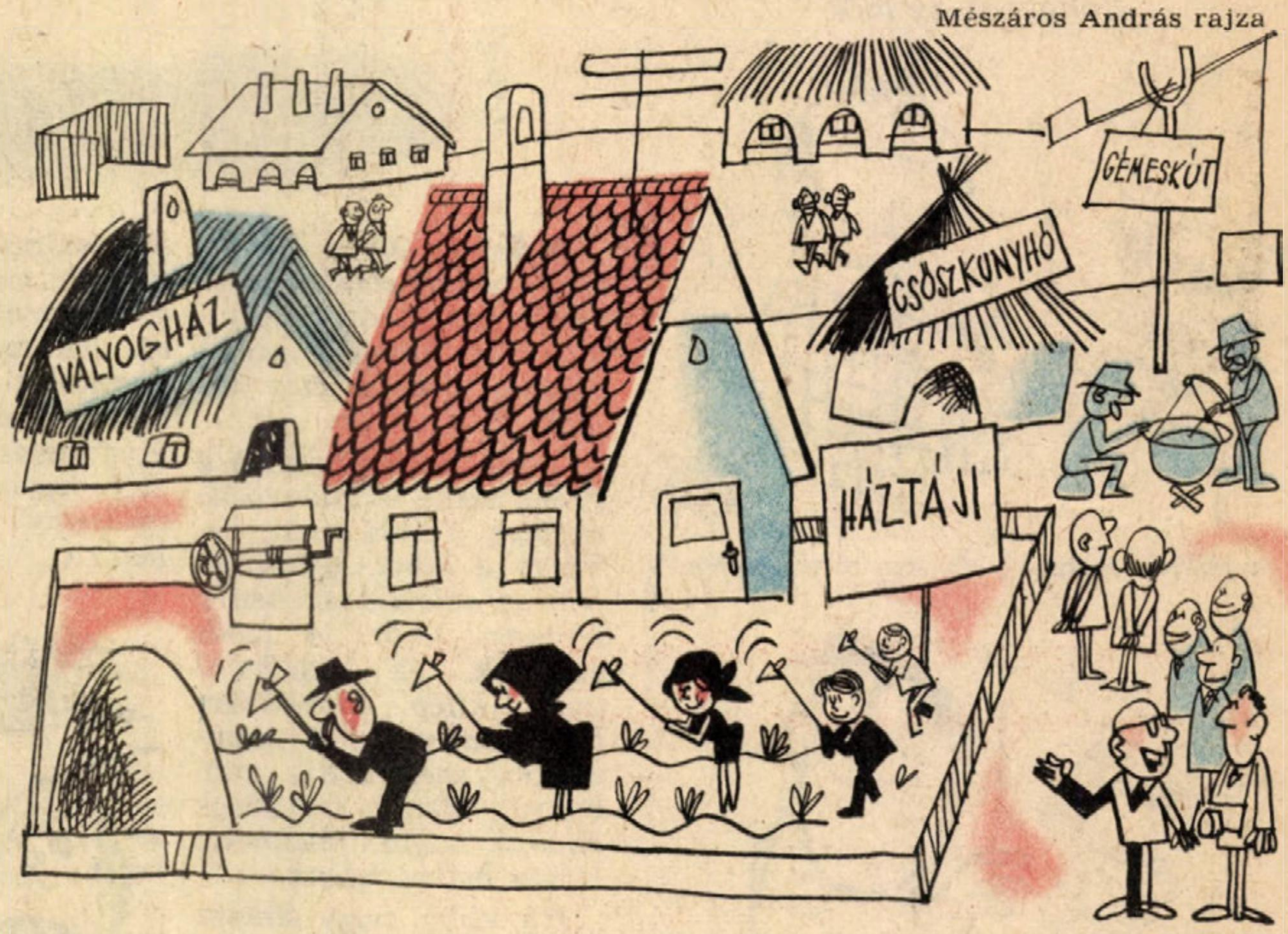
KI TUD RÓLA?

Képünk egy építkezésnél használatos felvonó szerkezetet ábrázol. A masina immár több mint fél éve ott szomorkodik a XI., Hegyalja út 100. előtt. Rozsda marja, szél cibálja, deszkáinak egy részét tűzrakáshoz használták fel a didergők. Fél év óta csak áll, nem használják, és rontja a városképet. Vajon melyik építőipari vállalat elhanyagolt, mostohagyermeke? Aki ismeri hozzátartozóit, sürgősen értesítse őket!

Falumúzeum épül Szentendre mellett

Mészáros András rajza

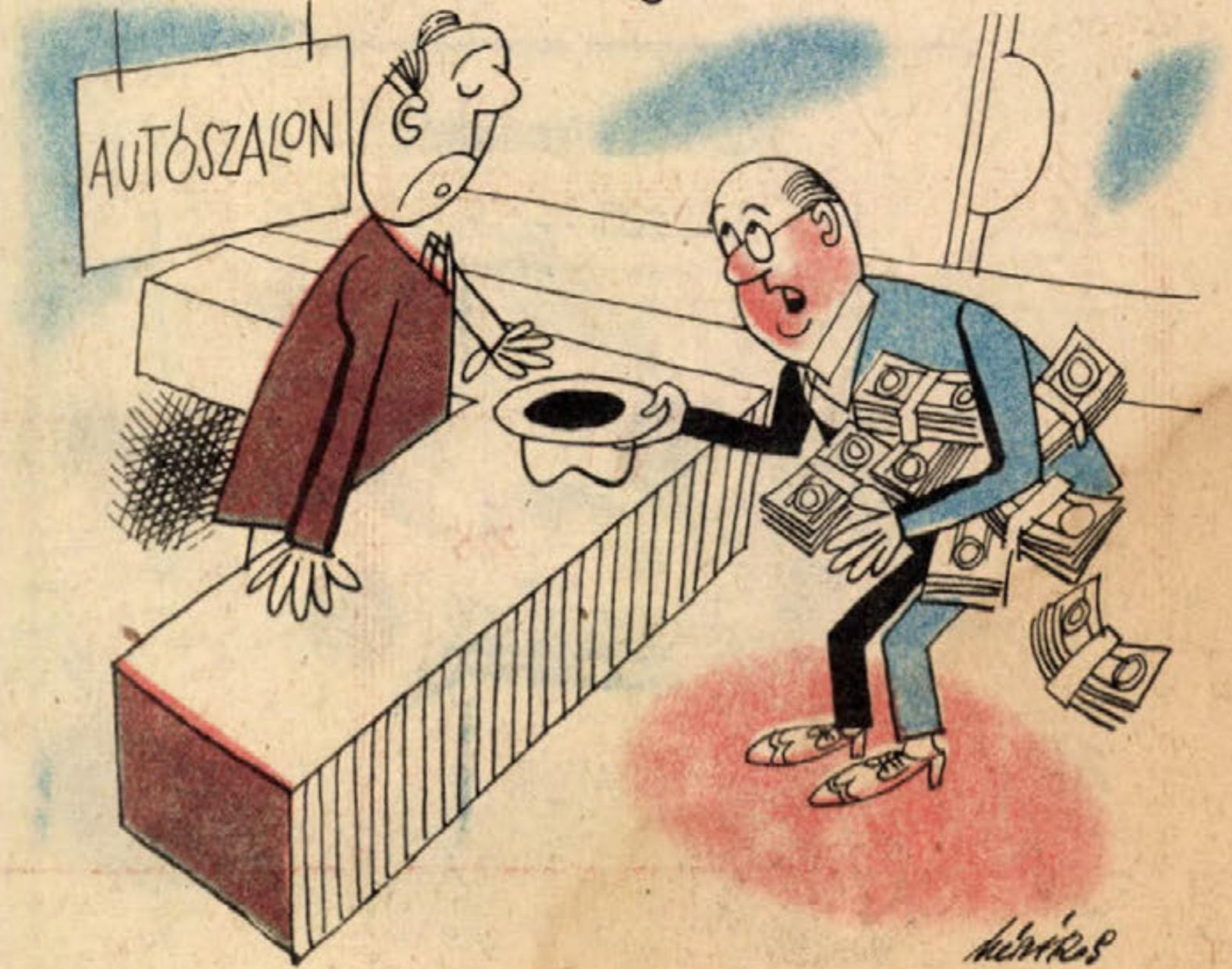

– Mai népszokásokat is bemutatunk!

Az igazi lovag

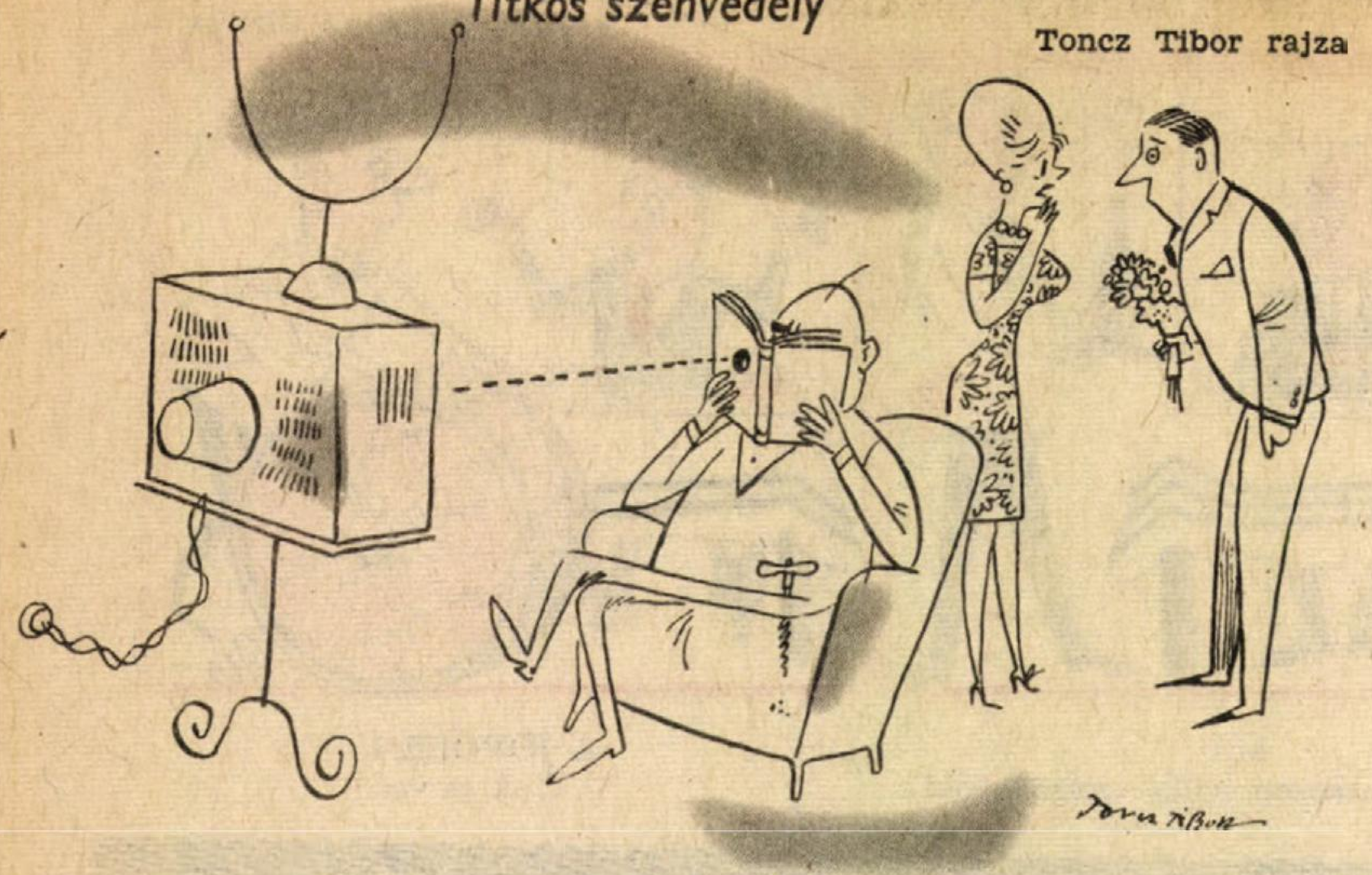
Kéregető

– Nem kaphatnék egy kocsit?

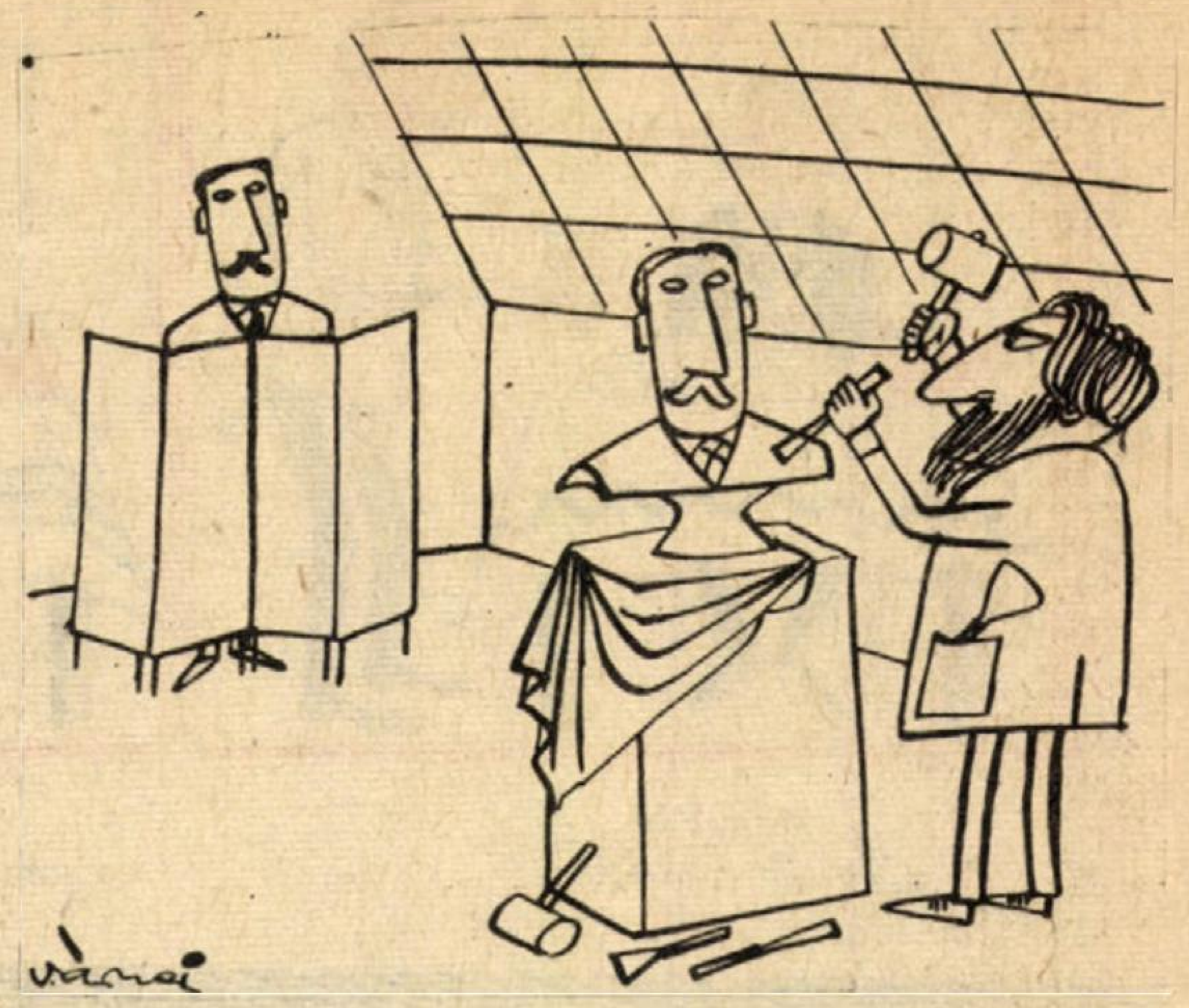
Titkos szenvedély

Toncz Tibor rajza

– Apu utálja a tévét! Inkább olvas!

Realizmus

Változnak az idők

– Milyen unalmas! Ma sem történt semmi!

– Hála az égnek! Ma sem történt semmi!

Modern irodaház

– Osztályvezető kartárs, az egész világ szeme előtt?! . . .

ORSZÁGÚTON

Merész ívben kanyarodik elénk a rendőrségi oldalkocsis motorkerékpár, tárcsát lenget az oldalkocsi utasa, meg kell állni.

Gyula lassít, finoman a padka mellé kormányozza az öreg Volkswagent, behúzza a féket, tekeri lefelé az ablakot, közben a motoros járőr is leállt előttünk, az oldalkocsi utasa kilép, komótosan lecsatolja porvédő szemüvegét, megigazítja zubbonyát, lazít a bukósisak álladzó szíján, félelmetes lassan ballag felénk.

Hű, ebből nagy cirkusz lesz!

Biztosan vétettünk valamilyen közlekedési szabály ellen. Ez még hagyján! De én ismerem Gyuszit, szörnyen vérmes természete van, és érzékeny a végtelenségig, egykettőre felfortyan, makacsul vitatkozik majd, aztán kiabál, nem ismeri el, hogy hibázott, az övé kell hogy legyen az utolsó szó, márpedig ilyen esetekben . . .

– Jó napot! – tiszteleg a törzsőrmester, és lehajol Gyulához. – Milyen sebességgel jött, kérem, a sorompó előtti szakaszon?

Na, kezdődik a csetepaté!

– Jó napot kívánok, törzsőrmester elvtárs – mondja a barátom meglepő halkan. – Sajnos, nem néztem a kilométerórát, de ha önök úgy vélik, hogy túlléptem az engedélyezett sebességhatárt, bizonyára így is történt.

Csak ülök mellette, és ámulok. Lehetséges ez?! A Gyuszié volna ez az alázatos, megtörten fuvolázó, engedékeny hang?!

– Mióta tetszik vezetni? – érdeklődik a rendőr.

– Tíz éve . . . Még azzal sem védekezhetem, hogy kezdő vagyok . . . Gyakorlott vezető létemre nem vettem figyelembe a jelzéseket, száguldottam, mint egy őrült, aki versenypályának nézi az országutat! . . . Nagyon-nagyon szégyellem magam!

Világosság gyúl agyamban! Micsoda farizeus! Megelőzi a hatósági közeg leckéztetését, ő maga szedi le magáról a keresztvizet. És még be is vágódik nála, ezzel a bűnbánó, „önkritikus" magatartással!

– Önnek utasa is van! – int felém a törzsőrmester.

Gyuszi rám néz, felsóhajt, lesüti a szemét, remeg a hangja, amint válaszol:

– Igen . . . ez is súlyosbítja vétkemet. Nemcsak a saját testi épségemet kockáztattam, hanem az ő életét is . . . Családos ember, és a legjobb barátom . . .

Elfullad a szava, magába roskad, tökéletesebb színészi alakítást jó ideje nem láttam.

Drámai csend, lopva figyelem a törzsőrmester arcát, érzem, hogy tétovázik, rá is hatott Gyula produkciója.

– Hát kérem – mondja végül, és előrehúzza oldaltáskáját –, én eredetileg csak figyelmeztetni akartam önt, de ezek után kötelességem, hogy szigorúan megbírságoljam! Kérem az iratokat!

Kürti András

Pesti tudósítónktól

A technika haladása néha tönkreteszi a kedélyt. Egyik vidéki barátom panaszkodott a minap, hogy mulatozás közben poharakat akart törni, de nem sikerült, mert a vendéglőben csupa műanyag pohár volt.

*

Ismerősöm zenei procc. Néha ilyesmiket mond:
– Utálom Brahmst! Beethoven néha elviselhetetlen!
Egyszer megkérdeztem tőle:
– Mi a véleményed Krovinskiről?
– Kicsoda? Nem is ismerem.
– Csodálkozom, pedig a huszonkettedik század egyik legnépszerűbb zeneszerzője!

*

– Az illető nagyon érzékeny ember!
– Miből gondolod!
– Amióta nem fogadtam meg egy tanácsát, nem tud rám nézni!

*

Történet az őserdőből.
Két vadász botorkál a fák között, amikor hirtelen egy tigris támadja meg őket.
– Rendőr! – kiált az egyik vadász, majd magyarázóan fordul. társához: – Nem vagyok barátja az önbíráskodásnak.

f. l.

MEGKÉRDEZTÜK MUNKATÁRSAINKAT:

Mivel szeretnének kísérletezni?

Egy olyan halálsugárral, amely háromkilométeres körzetben elnémítja a tranzisztoros rádiókat.

F. L.

Minden kerületben, különböző utcákban, elhelyeznék egy-egy aktatáskát, benne személyi okmányokkal és tíz-tízezer forinttal. Aztán elhelyezném ugyancsak minden kerületben egy-egy aktatáskát, benne személyi okmányokkal, de tízezer forint nélkül. Érdekes kísérlet lenne, hogy melyik aktatáskából szolgáltatnak be kevesebbet a becsületes budapesti megtalálók.

F. Gy.

Egy kis legényélettel.

(f—p)

Az atomenergia békés felhasználásával a könnyű műfajban. Minden eddiginél robbanóbb poént szeretnék előállítani.

G. Sz.

Bankópréssel.

K. A.

Sophia Loren meghódításával.

P. L.

Humoros írásművek elektronikus úton való előállításával.

R. B.

Valami olyasmivel, ami végre sikerül.

S. P.

Az utcai mérlegek különböző adataiból megállapítani testsúlyom átlagát.

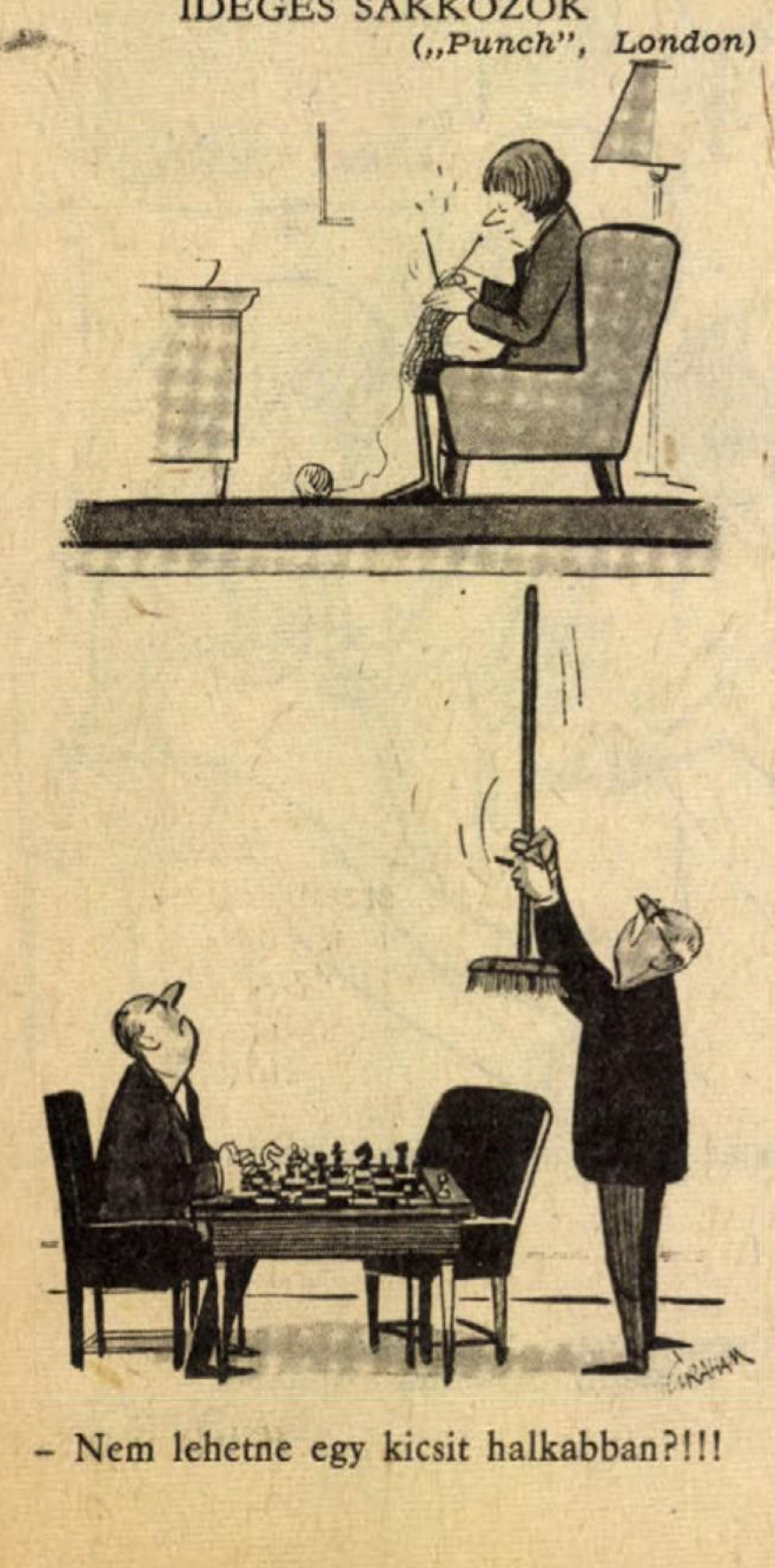
S. A.

Liptói túróból aranyat szeretnék előállítani. Kérek hozzá egy laboratóriumot, havi 200 000 forintot és 50 évet. Ha a kísérlet nem sikerül, a laboratóriumot természetesen visszaadom.

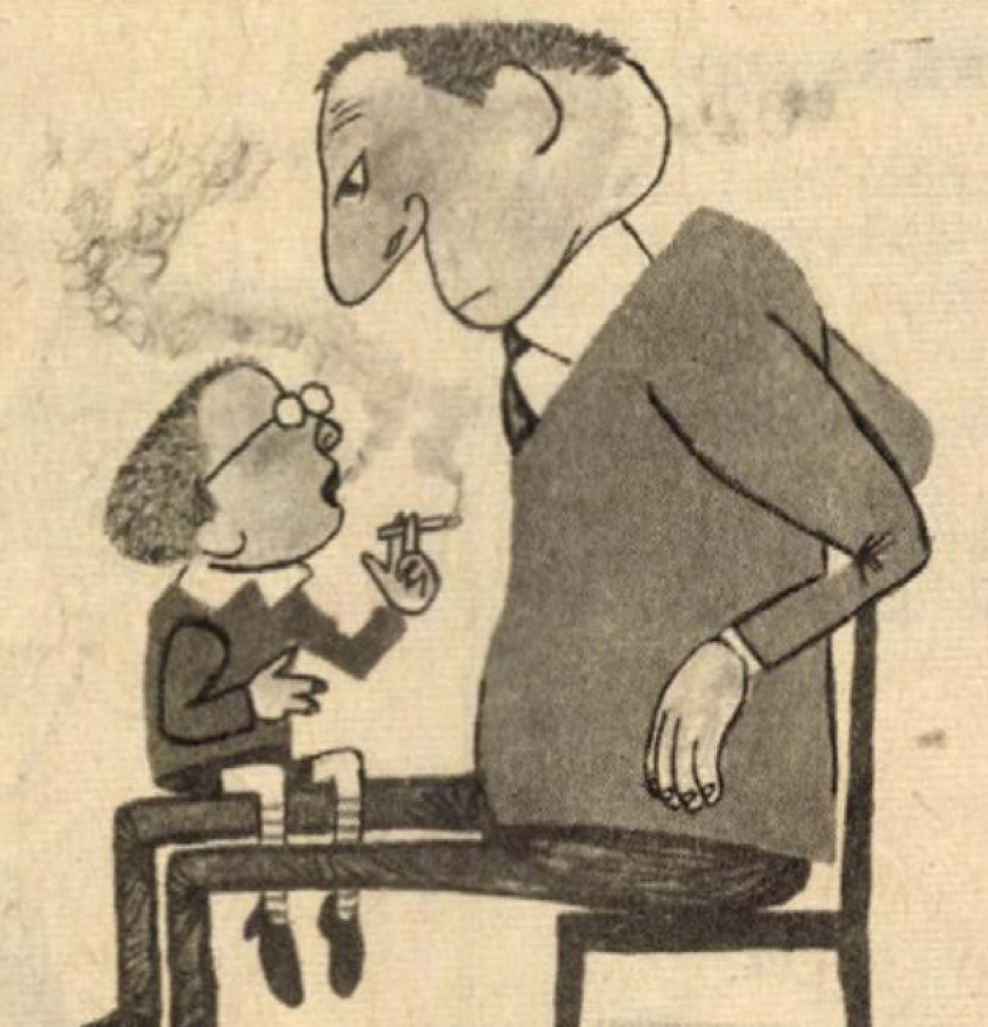
(t.)

IMPORT HUMOR

IDEGES SAKKOZÓK
(„Punch", London)

– Nem lehetne egy kicsit halkabban?!!!

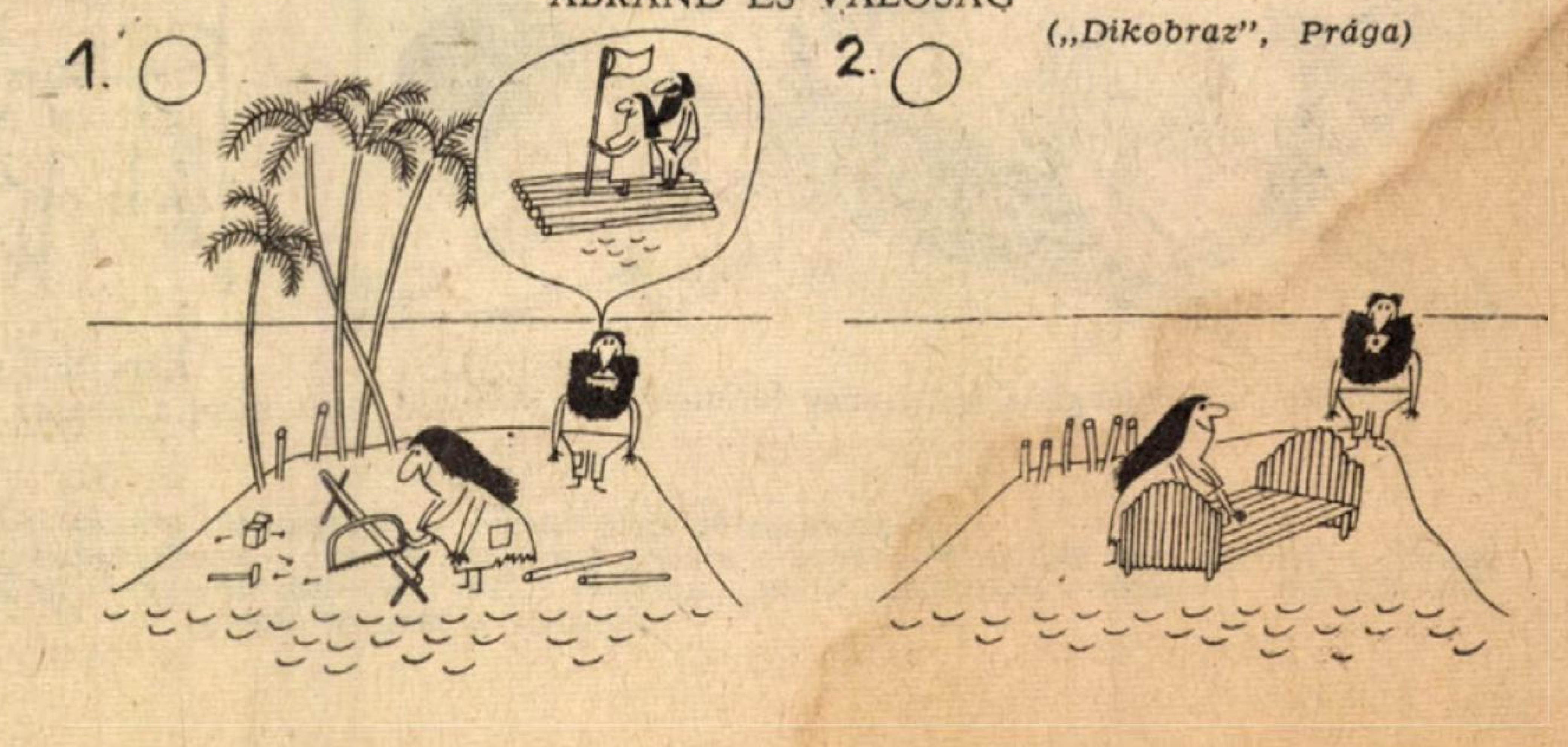

– Elhiszem, papa, hogy egészségtelen, de egyik napról a másikra leszokni még egészségtelenebb!
(A berlini „Eulenspiegel"-ből)

NAGY MUTATVÁNY
(„Palante" Havanna)

ÁBRÁND ÉS VALÓSÁG
(„Dikobraz", Prága)

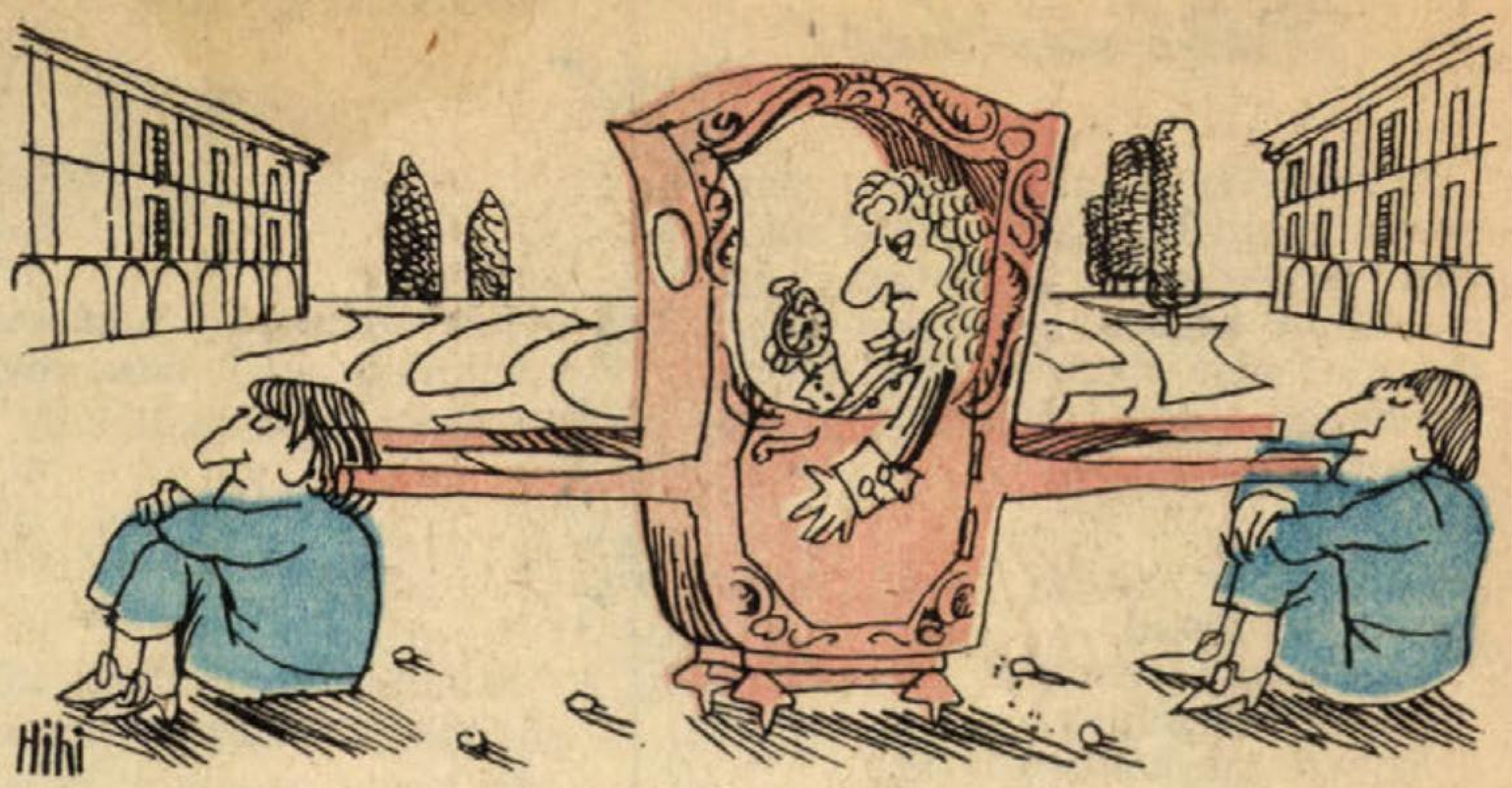

Igazi természetbarát

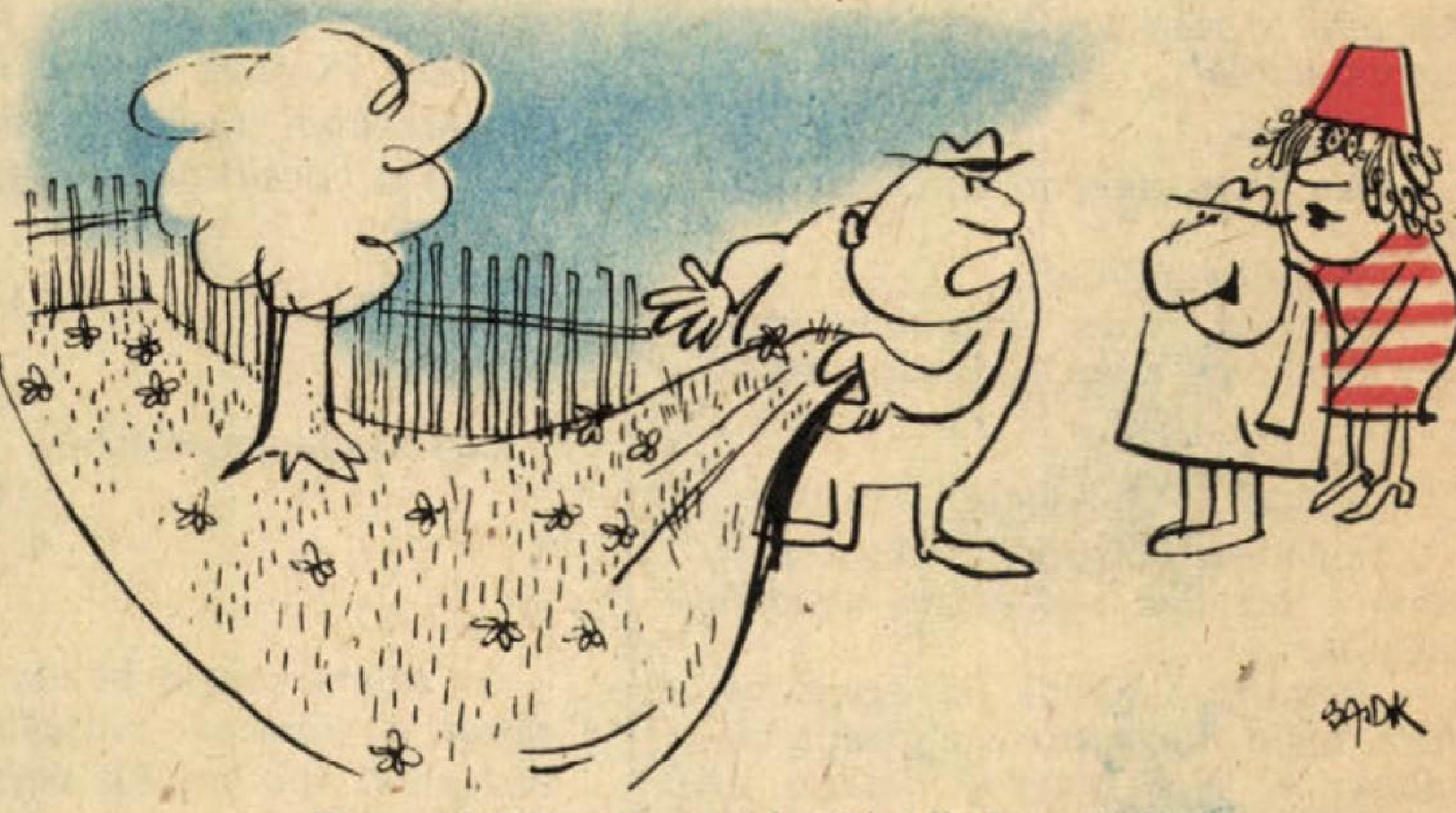
Várnai György rajza

Ülősztrájk

Teleküzér

– Ezt a minőséget megnézhetik! Alkalmi vétel!

MIÉRT JELENTKEZETT A BANKRABLÓ

Mint ismeretes, önként jelentkezett a rendőrségen Ronald Edwards, a nagy angol vonatrablás egyik főbűnöse. Amikor megkérdezték tőle, hogy tulajdonképpen miért adta fel magát, bosszúsan így válaszolt:

– A feleségem már régóta gyötör, hogy jelentkezzem. Már nem bírtam tovább.

Ez a körülmény egyben világot derít arra is, hogy miért nem jelentkezik a háromszoros rendőrgyilkossággal gyanúsított Roberts. Különváltan él a feleségétől.

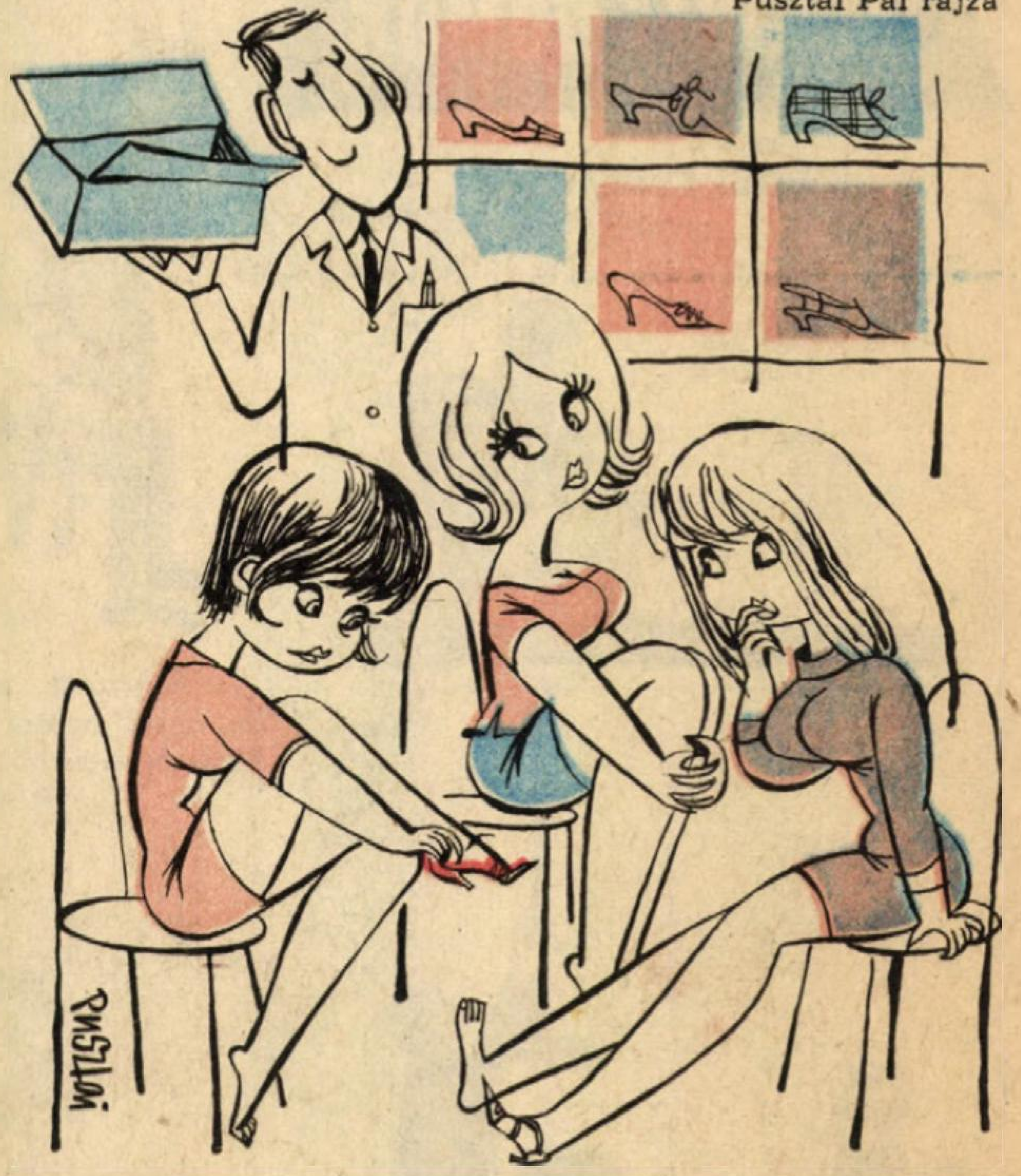
Kép a jövőből

Fortuna: Ugye megérte azt a négy forintot?! ... (x)

Mai Hamupipőke-történet

Pusztai Pál rajza

– Exportból visszamaradt kisméretű cipő, alkalmi vétel, ha felmegy a lábára.

Főszerkesztő: Tabi László — Szerkesztő: Földes György
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat – Felelős kiadó: Csollány Ferenc – Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14.
Tel.: 335–718. – Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343–100. •142–220 – 66.2264 – Kossuth Nyomda, Budapest
Árusítja a Magyar Posta
INDEX: 25504